

השכלם הזה

השכלם הזה

גליון מיוחד

20

עמודים

✱

דו"ח ענק

צבאות

ערב

✱

מה זאת

פורנוגרפיה?

✱

האם אתה מכיר את

עצמך?

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

מס. 851, שנה 17

ח' אדר א' תשי"ד

11. 2. 54

המחיר 300 פרוטה

תתאכזב אם עדיין אין הוא מתכוונת "קבע" אך אני מקווה שבקרוב יהיה הגליון המוגדל, הצבעוני, המודפס על נייר טוב, גליון רגיל.

אולם בסופו של דבר, אני חושב שישנה אפשרות (או צורך) לשחד אותך. יחסך לעתון זה לא יהיה תלוי בשיפור טכני זה או אחר, גם לא בכמה גרשים. תקבע עצם עמדתו של העתון. כושרו למלא את תפקידו המרכזי: לגלות את האמת, לבטא את האמת. אם סבור אתה שלא עמדנו בהתחייבותנו זו, שרוחנו היתה: נכונות מדי או כשרוננו דל, לא יעזרו לנו גם ארבעה עמודים נוספים. אם, לעומת זאת, סבור אתה כי עם כל חולשותינו האנושיות, נטינו להלל את עצמנו יתר על המידה, פזיזותנו בכמה מקרים ושאר החסרונות, עמדנו במבחן המרכזי, מילאנו פחות או יותר את השליחות שקיבלנו על עצמנו, הרי שתעמוד לימינו גם בתנאים כלכליים קשים יותר. במקרה זה, מופנית אליך הקריאה אשר האנגלים הפנו אותה פעם אל האמריקאים: "חנו לנו את מכשירי העבודה, או נעשה את הגיוב!"

לוי טייטל

מכתבים

את קין

זה השבוע השני שמופיעה בעמודים זה קריקטורה של קין. הקריקטורים מוכרים לי, אם לא השם. האם קין הוא, במקרה, שם מכוון של עמוד קינז?

יורם ד., תל-אביב

לא יבשת שחורה

הפתעה נעימה היתה לי בקריאת כתבתכם על פליט חסר-הזכרונות אשר מצא מקלט ברפובליקה הדומיניקנית (העולם הזה 849) ואני מודה לכם על פירסומה. הרשונא לי, עם זאת, לתקן טעות שנפלה.

הרפובליקה הדומיניקנית, בניגוד לאזורים אחרים, היא לא יבשת שחורה, כי היא יבשת ירוקה, מורכבת אובלסוידית בעיקר מלבנים ממוצא ספרדי. החלק המערבי מורכב בעיקר מ-בני תערובת של הנוצ האירופאית והלבן. אלברט דה-מסלון, קונסול הרפובליקה הדומיניקנית, תל-אביב

חזירות

הרשו לי להעיר למכתבה של שולמית דוד (העולם הזה 848) בדבר שריפת חזירי ב"מכירת" מעשה זה מהווה עבירה נגד האנושות — רק אפשר לכלול במושג זה גם את החזירים...

ב. דוד, סבריה
ככתורה בת למשפחה דתית הריני רואה חטא ופשע באכילת בשר טריפה כבשר החזיר. לא יתכן לפקפק בשאלה אם לאסור את מכירתו ב"מכירת" חזירים. עיר יפה כחפיה נאותה כאחת הערים המפותחות בטולם וזאת על ידי חזירי חזיר, ושוב חזיר... כל הנות שנייה מלאה חזיר. תפסק החזירות!

שרה אשכנזי, חיפה
עצם בעיית החזיר הרי היא בעיית פשוטה וטעימה למדי. אולם מאחורי עומדת שאלה עקב רגונית: הכפיה הדתית עלינו. כדאי היה לחזק מה אחוז המגננים למכירת בשר טעים כזה. שלמה זומרפלד, חיפה

...מתי יהיו מלחור אחר החזיר?
פסח ויינברג, ירושלים

ברגע שיחזרו ויחזרו אחרי דבר-אחר.

רונני ואייזנהואר הצעיר

קראתי בעניין רב את כתבתכם על הכדורגל האמריקאי (העולם הזה 846). לדעתי, רונני הינו אחד המשחקים היפים שראיתי עד כה. את זה מחזה השמירה כפי שכתבתם ואין זה יותר נם ממשיך כדורגל בישראל. זכורים לי שני משחקי כדורגל בארץ בהם לא פגע נוכחתי כיצד גוררים שחקנים פצועים מתוך למנוש.

לארי ליפשיץ, מינינג, ארה"ב
דרר אב, צינתם שכנו של הנשיא אייזנהואר הינו בחיל האוויר, וכאילו רחוק מסכנה וממש הקים. ליריעתם: מינינג אייזנהואר הינו חייל קרבי ברימנט חיל רגלים ונמצא זה שנה בקור ריאה, למרות היותו נשוי ואב לשלושה ילדים. סגן נחמיה פישל, צה"ל

מייגור ג'ון שלדון דאוד אייזנהואר, בנו השני והיחיד בחיים (הראשון מת בתקופת ינקותו) של הנשיא דווייט אייזנהואר הוא מפקד גדוד רגלים, בדיוויזיה הרגלים ה- שלישית בחיל הרגלים בצבא ארצות הברית. כעת נמצא במחנה בארצות-הברית, לאחר שרות בקוריאה.

סיפורו של יאיר

בזמנו הייתי אחד מאלה שהיו מוכנים להשתמש בנשק כדי לחפץ את חברי לח"י. בכל זאת אני יכול אלא להודות לכם על הכתבה הנאה על יאיר (העולם הזה 850). היתה בה רוח הערכה כנה.

אברהם חלפון, חיפה
כיום הגני בן 18. כשהייתי יאיר הייתי בו שש. בשבילי היה כל המאמר רק פרק היסטוריה מאלף ומרתק. הוא נם עזר לי להבין לרוחו של הדור שקדם לי...

דוד הרמן, תל-אביב
היכן המנהיגים שאין להם כיום אלא 15 פרומה בכיסים?

יהודית טורנר, יפו
דבר אחד החסרתי: ליאיר עוד יש חברים וחיי! לים והם נשכחו לא לנו ולא לשקום עד אשר תשוחזר המולדת כולה.

יעקב ה., ירושלים

פנטזיה מרחבית

חיוניכם הפנטסטי (העולם הזה 850) בו קם ח"כ ערבי ומדבר בפני אולם בשם מדינת ישראל יפה מאוד. אבל הוא רק חזיון. קודם כל היה צריך אפוא ח"כ ילמד לקום וידבר בשם ערביי ישראל בפני ממשלתם.

מסעוד ק., נצרת
גם אני פעם השתעשעתי ברעיון זה. איזה רושם אדיר היתה עושה הופעתו של ערבי בשם מדינת ישראל! אולם מיד היו נציגי מדינת ערב מועים נים כי אין הוא אלא כחולצתו. מציינים אותו כדוגי מה שהידיעה הישראלית, המאלץ ערבי לבנון בשמו. מוטב, אם כל, שתעריכו ישארו בבית ויתנו ליהודים לייצג את עצמם ואותם.

דוד דורון, תל-אביב

התנ"כ המתוקן

הודעת הכרזת שפורסמה בעולם הבא (העולם הזה 850) על שמורי שעונים וטעים נזכרים מר כיהה בעלי את הצורך הדחוף בהתאמת התנ"כ לתנאים החדשים. למשל, יאמר מעתה: לא תבשל עם בלבב שעונים...

זרח לוי, בתים

יופי והצי יופי

לדעתי זוהי חוצפה ממדרגה ראשונה לכבד ול"צמק את גוף המין היפה בכל מיני מכונות ופסטימים (העולם הזה 850). אנו, בני המרחב, ההים באז דורות, קבענו לעצמנו סוג מסוים של יופי והנה באים אמריקאים וקובעים שמספיק חצי הירי פו. חוצפה ממדרגה ראשונה!

אליהו שרון, סבריה
היטוב נידה זהו דבר טוב ויפה. אבל כשאני יוצא עם בחורה אני אוהב להרגיש שהיא יושנה. אמנון מגי, רמת-גן

אוי לכן, פרט הכשן...

אלחנן ירון, בת-גלים
... האומרות לבעליהן הביאה ונרזה. שאלה פשוטה: מה עדיף, אשה אחת בעלת 200 ק"ג, או שתי נשים בעלות 100 ק"ג כל אחת? עוזר יחיאל, חיפה

אכן, בעיה כבדת-משקל.

אני מכיר היטב את החומר הנשי בארץ. האמינו לי, לא היה כל רע אילו כל אשה ירדה לחצי... דוד מוסקאט, נתניה

בתנאי שמהגודף אפשר יהיה לייצר אשה שניה.

העולם הזה

העורך הראשי: אורי אבנרי
ראש המערכת: שלום כהן

עורך משנה, כיתוב: אורי סלע
הכתב הראשי: עמנואל סרת

חברי המערכת: דוב איתן, משה בראשדים, יחיאל בשן, יהודה נבאי, נצה נבאי, ילי גלילי, אורי דן, רותי ורד, אוסקר טאובר, סילבי קשת

מ"מ ראש מערכת, ירושלים: זאב הרץ

סופרי חוץ: נבריאל דנון, יוש, מקסים סלומון

מנהל מעבדה: דוד טחינן

ראש המנהלה: שלמה הררי

השבועון המצויר לאינפורמציה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "אח"י")
ת.ד. 136
26785
מסן המברקים: "עולמפרס" מו"ל: העולם הזה בע"מ
דפוס: ישראל בע"מ, ת"א

השער

פקידה אורה דורצ'ין (נוער מחפש את המחר)

2/4 י' 2'

זוהי הצבעת-אימון.

לפני כמעט שנתיים עלה גליון העולם הזה 200 פרומה. לפני שנה כשנאלצנו להעלות את המחיר, הוספנו לו 20 פרומה בלבד. מאז השתדלה המינהלה בכל כוחותיה להשאיר את המחיר על רמה זו — מתוך רצון כן לאפשר לקוראיו לרכוש את העתון במחיר הוול ביותר.

הדבר היה כמעט מעבר לכוחות אדם. העלייה בתפוצה לא הדביקה אף מרחק את העלייה הדהרת של המחירים — נייר, דפוס, גלופות — שקפצו כמעט ב-100%. מדדיוקריהחיים עלה בשנתיים אלה בקרוב למאה נקודות. גם מיבצעים מסחריים, כגון התחרות שאורגנה בשיתוף עם חברה תעשייתית, לא יכלו להוריד לאורך ימים את העול מעל כתפי הקורא.

בשבועות האחרונים היה מחיר העתון כה גבוה, עד שהעמיד בסכנה את עצם קיומו הבלתי תלוי. הוא לא הגיע אלא לשליש המחיר של כרטיס קולנוע רגיל, לחצי המחיר של עוגה בבית-קפה, מחירו הכפול של גליון יומי של הארץ.

השבוע הודיעה לנו המינהלה כי אין כל אפשרות להמשיך במחיר זה. וכי יש צורך בהעלאה גדולה. בלב כבד אנו מעבירים דרישה זו אליך.

ברור לנו שזהו מיבחן חמור ליחסים שנקשרו בינך ובין העולם הזה. כמו תמיד, רוצים אנחנו להיות גלויים. אין אנו עסק מסחרי הרוצה לשמור על סודותיו העסקיים. זכותך לדעת עבור מה אתה משלם.

ההבדל היסודי בין העולם הזה וכל שאר השבועונים המופיעים בארץ, בלי יוצא מן הכלל, הוא שעתון זה בנוי כולו על עבודת עובדיו. רק אחוז זעיר מן התמונות והרשימות המופיעות בו נקנות מן החוץ. זהו התנאי המוקדם לאיכותו של העולם הזה כעתון לאינפורמציה, המכסה את כל שטחי החיים הלאומיים, משגר חוליות-כיסוי לחקירת בעיות ותופעות ומתכנן את עבודתו משך חודשים מראש.

כתוצאה מכך מחזיק העולם הזה חברים-עובדים העולה פי ארבע על מספר העובדים בכל מערכת שבועית אחרת. והמתקרב יותר למערכת עתון יומי. מספר העובדים הקבועים במשכורת מלאה מגיע כיום ל-14, מספר העובדים הקבועים בתפקיד חלקי מגיע ל-10. מספרים אלה אינם כוללים את שרתי ההפצה של המינהלה, את עובדי הדפוס והצינוקוגרפיה, שגם משכורותיהם נכללות, למעשה, בתקציב העולם הזה.

יכולנו לחסוך לעצמנו את כל העול הזה אילו הלכנו בדרכים אחרות, הרגילות מאד בארץ: אילו העקנו בעיקר מאמרים ורשימות מעתונים זרים, ואילו הוצאנו כל שבוע אוסף מקרי של ספרים והגיגים של מושי"ע מקריים מן הרחוב העתונאי. אלא שאנחנו — ודומני שגם אתה — רצינו בעתון תוקפני, חוקר ומגלה לא באופן של מעשיות-סבתא.

לא פעם נאמר לנו על-ידי עתונאים חוצלארציים שעתון זה הוא, מבחינה כספית, אחד מפלאי העולם.

התחלנו את דרכנו, לפני כמעט ארבע שנים מבלי שיהיה בקופתנו אפילו סכום של אלף ל"י של הון חוזר. הסכום הקטן שהושקע בעתון הוצא כמעט כולו לרכישת העתון עצמו מידי בעלי הקדומים. לא יכולנו לקבל משקיעיהן, שהיו פוגעים בהכרח בעצמאות העתון. מאז גדל המחזור הכספי החודשי של העתון במידה ניכרת מאד, יתקרב השבוע ל-25 אלף ל"י. אלא שכסף זה יוצא באותה מהירות שהוא נכנס — הוא מוקדש כולו לאספקת השרותים הדרושים לעתון טוב. כראייה לכך: משך ארבע השנים האחרונות לא שלם העולם הזה לבעליו אף פרומה אחת, בגלוי או בנסתר, כרווחים, דיבידנדות או הענקות.

גם מבחינה המשכורות אין עתון זה נוהג ברותב לב. להיפך, אף שהעולם הזה שייך למעשה לעובדיו, הרי רמת המשכורות שלו נמוכה מן הקבועה מעט אגודת העתונאים בכל תפקיד ותפקיד. אני מעז לאמר שאין במערכת זו אף איש אחד שלא יכול היה בנקל להרוויח משכורת כמעט כפולה בעתון אחר. לא תמיד יכלו חברינו לעמוד מול פיתוי זה, והיו קרבנות בדרך. אין לכסוס עליהם. אולם הגרעין החי של המערכת לא נפגע מעולם. יתכן שקשר זה בין העתון לבין עובדיו, שאינם רואים בו מקור פרנסה אלא מישלט שיש לבצור ולהילחם עליו, הוא ההישב הגדול ביותר של העולם הזה.

לערך עתון תוקפני, מוקף אויבים מכל צד, המושמץ יותר מכל עתון אחר בארץ, השנוא על כל המוסדות והאנשים שאם מעשיהם השלילים חשף ללא מושיא-פנים — אין זה תפקיד קל. אך לא חשש שהוא תפקיד הנותן סיפוק רב לבעליו, מי שקולו בכסף את מקומו של העתון ברבבות לכבות, את רגשי החיבה ששוב נתגלו לנו בצורה כה חמה אחרי ההתנפלות האחרונה?

אין פיצוי בולט כזה לעובדי המינהלה, החיילים האפורים והנשכחים במערכת זו. הם יושבים מאחור בלילה כפופים על טורים ארוכים של מספרים, שעה שהעורכים מעמידים תמונות יפות או נהנים מן הפיליטון האחרון של לילי גלילי. הם משתדלים לאון חקציבים, לגלות דרכים חסכוניות הוצאות, לפיתוח מקורות הכנסה נוספים. עתון זה לא יכול היה להתקיים אף חודש אחד אילו נכשלו הם בתפקידם. החייל הקרבי הטוב ביותר אינו שווה הרבה כשאין עומד מאחוריו האיש המספק לו המושת, ציוד וארוחה חמה.

לא תמיד ברור לעין השטחית הקשר העז בין שני השרותים. עליה בתקציב ההוצאות של העתון פירושה נייר טוב יותר, עמודים רבים יותר. פירושה גם האפשרות להציב צוותי חוקרים לחיבור דו"ח כמו זה על צבאות ערב המתפרסם בעמודים הבאים, או על חייו של יאיר בגליון האחרון, או על פרשה שמעון הורן בגליון שלפני כן. כל אלה הן הצלחות מערכתיות — שמאחוריהן מתחבאת הצלחה מינהלתית מיוחדת במינה.

כרגע עוסקת המינהלה באופן קדחני בגיבוש כמה תכניות, שעדיין אין אפשרות לפרסמן, העלולות להכניס שנויים מהפכניים באפשרויות הכספיות של העתון. בינתיים נשתדל לתת לך מיד פעם שערם צבעוניים וגליונות מוגדלים, כגליון זה, וגם לשפר עד כמה שאפשר את טיב הנייר. גליון זה, שבא להחזיק לך את עליית המחיר, הוא דוגמה למה שאפשר לעשות במסגרת רחבה יותר. עדיין אין בכוחנו לתת לך בכל שבוע גליון כזה, ואל נא

העולם הזה

השבועון המצויר לאינפורמציה

פסוק השבוע באו"ם: ונשה (שרת) הכה באבן, ויצאו ממנו נאומיים.

הספרות העברית במשבר הארגון: מאת ד"ר ארור לאנגווייל האנדוקטורניציה היא הו"ג לנרציה המובילה למנטס טה זאת.

רואייה של הקונפורמציה, דיר א. לאנגווייל

ציטטין אלה מוליכים לא"נאלוגיה קונקרטובילית של הקומפולטציה הספרותית ה"עברית, שאינה אלא פריב"ליות קומוטאטיבית. כל ה"תהומי והעמוק שבאילומי"נציה טנטאטיבית זך יגובע יב מהמיסאפארהציה הקומ"זאראטיבית היוצרת דיסונא"יציה סופרפוזיטיבית. אין טעם לנסות לתפוס את עומק משמעות יצירתו של ש"י גננון בלי להבין הנחה פשו"טה זאת.

עבירות

היכן הם עומדים

כ"ו

העמודים הבאים אינם באים להבהיל. מטרתם היא להעזיב, לעורר למחשבה, לקרוא למעשים.

משך חדשים עבר צוות חוקרים מיוחד של העולם הזה באיסוף חומר זה על צבאות ערב, עבר על מאות עיתונים וכתבי עת ערביים, האזין לשידורי התחנות הערביות, כדי לקבוע תמונה ברורה ומגובשת של העוצמה הצבאית הערבית.

צוות זה נעזר על ידי אחדים ממוסבי המור הית האסטרטגיים בישראל, התייעץ עם כמה ממציאי מלחמת העצמאות שהאזינו לשתף עמו פעולה. הם הבינו את הצורך הרחוק בהגשת תמונה אמיתית של הסכנה המתגבשת מסביבנו, כי לא יתכן להסיק מסקנות לאומיות מן המצב, כל עוד שריו הציבור באשליות מפוככות שעבר זמנן.

בשנותיהם המלחמה האחרונה נוצרה תמונה מסולפת מאד על כוחם האמיתי של צבאות ערב שעמדו במערכה. חיילי החזית, ומפקדיהם, ידעו אל נכון כי הנצחון נקנה במאמצו העליון של החייל הערבי שהגן על ביתו, שזרק את עצמו מול הפלדה וניצח בניגוד לכל חוקי הצבאיות. ספרות המלחמה, שרק חלק קטן ממנה נכתב על ידי חיילים קרביים, לא שיקפה ברובה מציאות זו. כתוצאה מכך נוצר יחס שאנן של בטחון-עצמי כוזב.

חוק היסטורי הוא שהמנוצח במלחמה מטיב לזמור את לקחה יותר מאשר המנצח. המנוצח נושא להירדם על ענף הדפנה. המנוצח שואף לנקמה. ברברי הקפטן לודל הארט הנודע: המנוצח מתכוון למלחמה האחרונה. המנוצח מתכוון למלחמה הבאה. במרחב לא היה המצב שונה. המפלגה ה-ממאירה צרכה את נפש הקצינים הערביים, שהבליטו רמה מקצועית טובה גם במלחמה האחרונה. הם בעטו במשטריהם הכושלים, העלו בשתי ארצות — מצרים וסוריה — את מציאי המלחמה הפלשתינאית לשלטון הפוליטי. מציבים אלה ניגשו מיד לתיקון הליקויים שנתגלו להם בימי הקרבות. חורס האחדות, חוסר אימון מתאים לטוראים, חוסר כושר לחימה בשדה וכיחידות קטנות, חוסר ציוד מתאים ואי-גיוס האוכלוסיה כעורף הצבא.

לא כל הליקויים האלה ניתנים לתיקון לפי החלטה פשוטה של מציא. נשק מודרני זקוק לטכנאים, לבתי-מלאכה המסוגלים לתקנו לזרם איתן של חלקי חילוף. רוח של עם אינה משתנה בין לילה. הרמה החברתית, הפיתוח התעשייתי, קובעים את כושר הלחימה של המדינה. מטוס פילון הוא חסר-ערך אם אין טייס מאומן. שפינג לעצמו עוד ביודותו חוש למכונות.

אין עמודים אלה באים לתת הערכה צבאית מפורטת. זהו תפקידם של אנשי-מורדעיו מקצועיים, ואין לנגוע בה בעתון. או-לם הציבור הרחב אינו פטור מלהבין את התהליך הגדול. התמונות הבאות תגדומנה לכך שקוראים רבים ישפשופו את עיניהם. אין זה עוד הצבא הערבי שעמד נגדנו בימי הקרב.

רק אנשים קטנים ינקטו במדיניות של בת-היענה האגדית, יטמנו את ראשם בחול המרחב, ישנה התפתחות מפוככת. היא תובעת מחשבה אחראית. היא תובעת מסקנות ברורות.

זהו תפקידך שלך כאזרח ישראלי. זהו גם חובתך כחייל פוטנציאלי במדינה הנתונה במצור. תפקידו של העולם הזה לעזור לך בכך, הוא משתרד לעשות זאת בעמודים הבאים.

האדם נגד הפלדה

אחד היתרונות העיקריים של הלוחם העברי היה כוונותו בכוונה ופלדתו. צבאות ערב למדו אף הם את הלקח. באימון הפרס תופסת חלק חשוב ההדרכה בלחימה בשריון. הדרכה שמטרתה להשריש בלב החייל את הלחימה. כי רוח קרבית ועוזיגופש יכולים להתמודד עם פלדה ולהכניעה.

תמונה זו, אשר צולמה במחנה אימונים של הצבא המצרי, מראה חוליה באימוניה. החייל העומד משמאל הטיל על הסנק המעושה בקבוק מולוטוב. דבר שלא היה ידוע בצבא המצרי שפעל ארץ במלחמת העצמאות. על הסנק כחובה המלה 'אמפריאליזם'. הכונה היא לאויב מסמך אחד של מצרים כיום: הבריטים, היושבים באזור התעלה. באותה קלות חללה התשתות הכתובת 'לישראל'. ההנחה כי חברה מפגרת אינה יכולה להקים צבא טוב היא שטונית. המצרים מקדישים את יציר כחם לפיתוח הצבא.

מז האויר

לפני חודשיים הכי
נה מפקדת הצבא הי-
מצרי הפתחה לחושי-
מילון בני העיר צנחו
במסגרת תמרון
המחלקה על הבור המצריית. הצנחן בתמונה
מחזיר במלואו הציד לפי התקן של הצבא
הבריטי ואימוני שוים לשימוש הצנחן הבריטי.

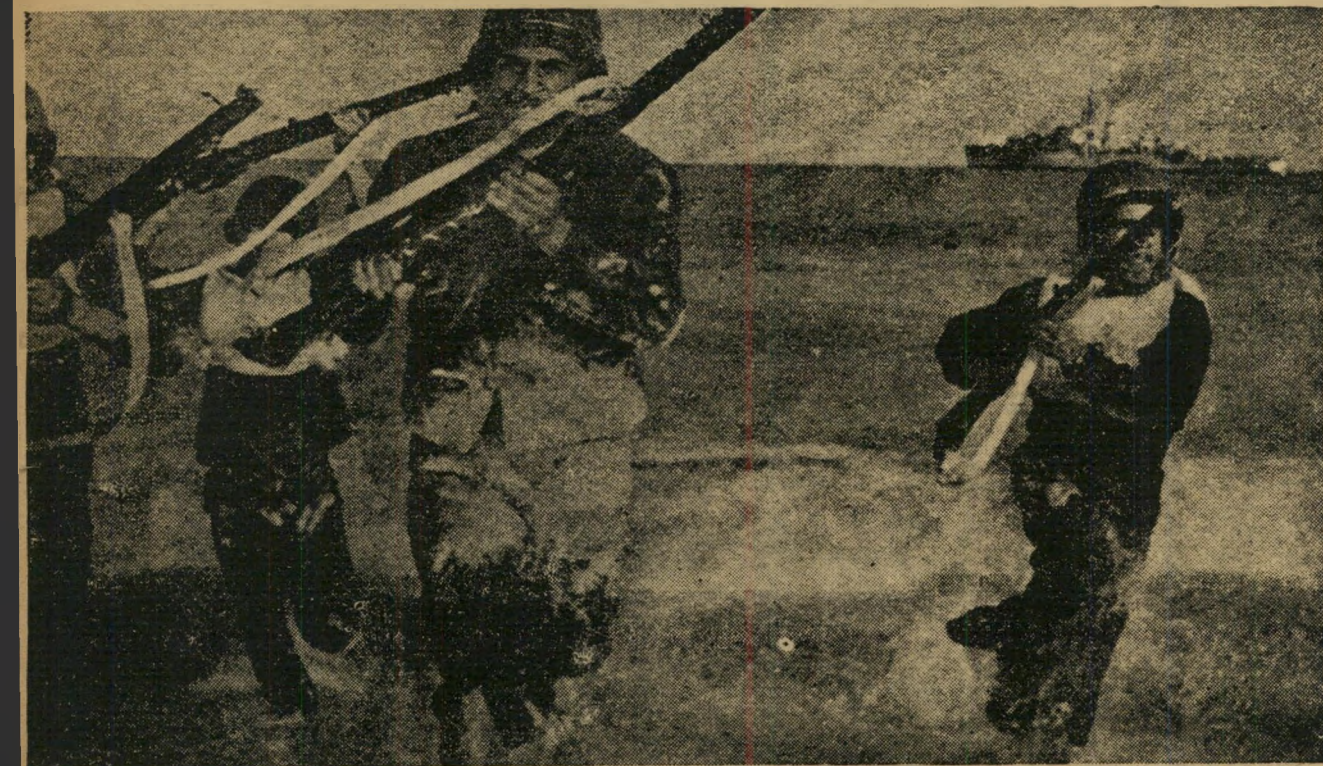
דמת
האימונים:

משך ששה ימים התנהל קרב
מזומה, באש חיה, על אלכסנ-
דריה, עיר הנמל הגדולה ביותר
במזרח. תחילה פלש ראשיגר
של חיל הים, אחריו באו "חידות"
שלו חיל רגלים ושריון, שהרחי-
בו את ראש הגשר, פיתחו את
קפה בכיוון העיר. בתמרון זה
תתפו גם אניות מלחמה וכסוסים
אולם במסורת רחבה זו היה ה-
דגש העיקרי על פעולות חיל ה-
רגלים. ייתכן כי אין סכנה ממ-
שית שמצרים תוכל לבצע פלישה
ברת-ממדים מן הים — אולם תמ-
רון זה מכשיר חילילים להנחיות
חבלה בחוף ישראל, למשל. ב-
תמונה: נחיתת חיל החלוץ, ה-
שיין ליחידת פלישה, כדוגמת
המרינס האמריקאים. גם מזרחה
וקובצו תלדוד נקנו מהאמר קאים.
ברקע: אחת ממשש הפריגטות ה-
מצריות שהשתתפו בתמרון. מצ-
רים יכולה להחת איום צריני ב-
ימת לקיומה של מדינת יש-
ראל, אותה היא עוללה לת-
קוף כן היום ומן היבשה כאחת.

הביתה יצאה לשדה

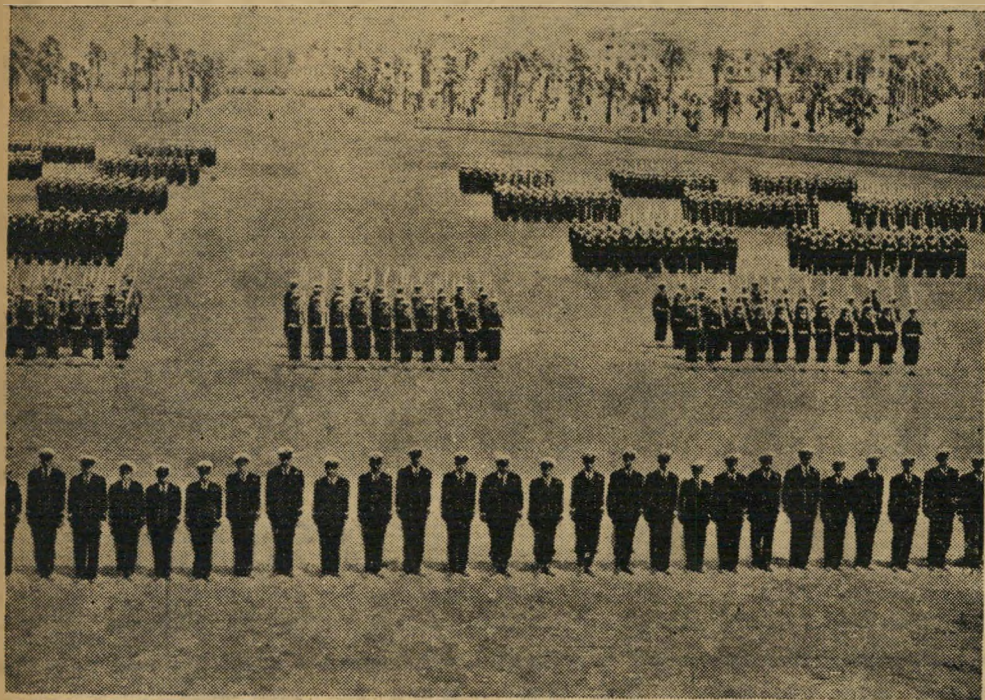
צבאי המצרי. היא מגלמת את ההפיכה הגדולה שחלה בצבאות ערב מאז מלחמת העצמאות. אזה הצטיינו הערבים בלחימה במשלים מבוזרים, היו חלשים בתנועה ולחימה בשדה הפתוח. ואילו כיתה זו מתקדמת בהתאם לכללי השוואת, מבינה של

קמצים, המתאים לשטח נטוע. שים לב לפנים המושחרות. למכשיר האלחוט הכיתתי. לפני ההפכה יש נגיף היה הקולג'י מקום שבו למדו התנינים את תורת המחמה במימריה בלבד. עתה הדגש הוא על עבודה מעשית, בתנאי קרב. עתה גם אין התנינים בני משפחות מיוחסות בלבד. מתוך 1600 הולמדים בו כיום יש מספר ניכר של צעירים פשוטים, שתפקידם להחזיר את תורתם לטוראים, אשר על דלות נגיף לשלשון נעשה לנחותי דורגה, שמטרתם העיקרית היא לשרר את הקצונה, מרביתם סטודנטים.

ב-1827, לא הרשו הבריטים להקימו מחדש. רק בשנים האחרונות הורשתה לקנות כמה יחידות קלות למשי מר החופים. מאז מלחמת העצמאות גדל כוח זה בהרבה. הכוח הימי השני הוא של פוריה, עיראק, המדינה השלישית אשר יש לה צי, אינה גורם ימי כי יחידותיה קטנות, ממלאות תפקודי סיוור בנהרות. שאר המדינות — סעודיה, תימן והלבנון — חסרות צי מלחמתי כלשהו. המדינות הערביות מסתייעות ביוני- צים צבאיים גרמניים, שהתנסו בקרבות גדולים.

כ עם נחשבו ארצות ערב למעצמה ימית לאי מבוטלת. עוד בשנת 1827 חיתה מצרים מעצמה ימית שיכלה לשלוח חיל פלישה ליוון ורק צי משותף של אנגליה, רוסיה וצרפת יכול היה להתגבר על הצי המצרי הפולש. גם המדינות הקטנות שעל חוף המפרץ הפרסי והאוקיינוס ההודי היו ידועות כמרכזי כוח ימי — בעיקר של שודדיים שדא חששו מפני קרבות עם ציי מעצמות אירופיות. עתה שונה המצב במידה רבה. לאחר שהצי המצרי נחרב בקרב נבארני

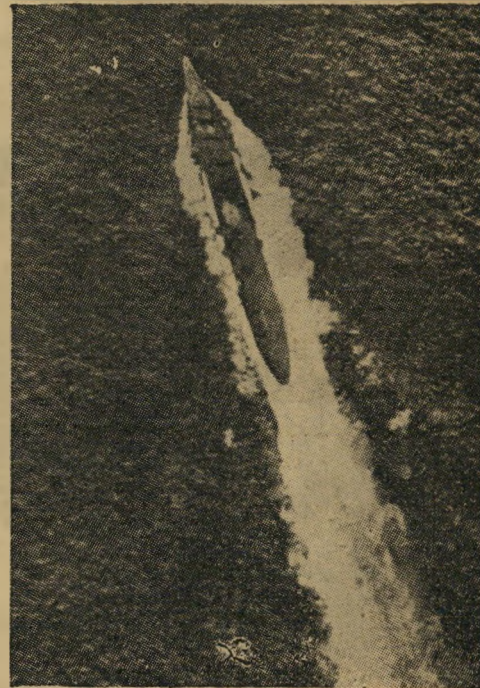
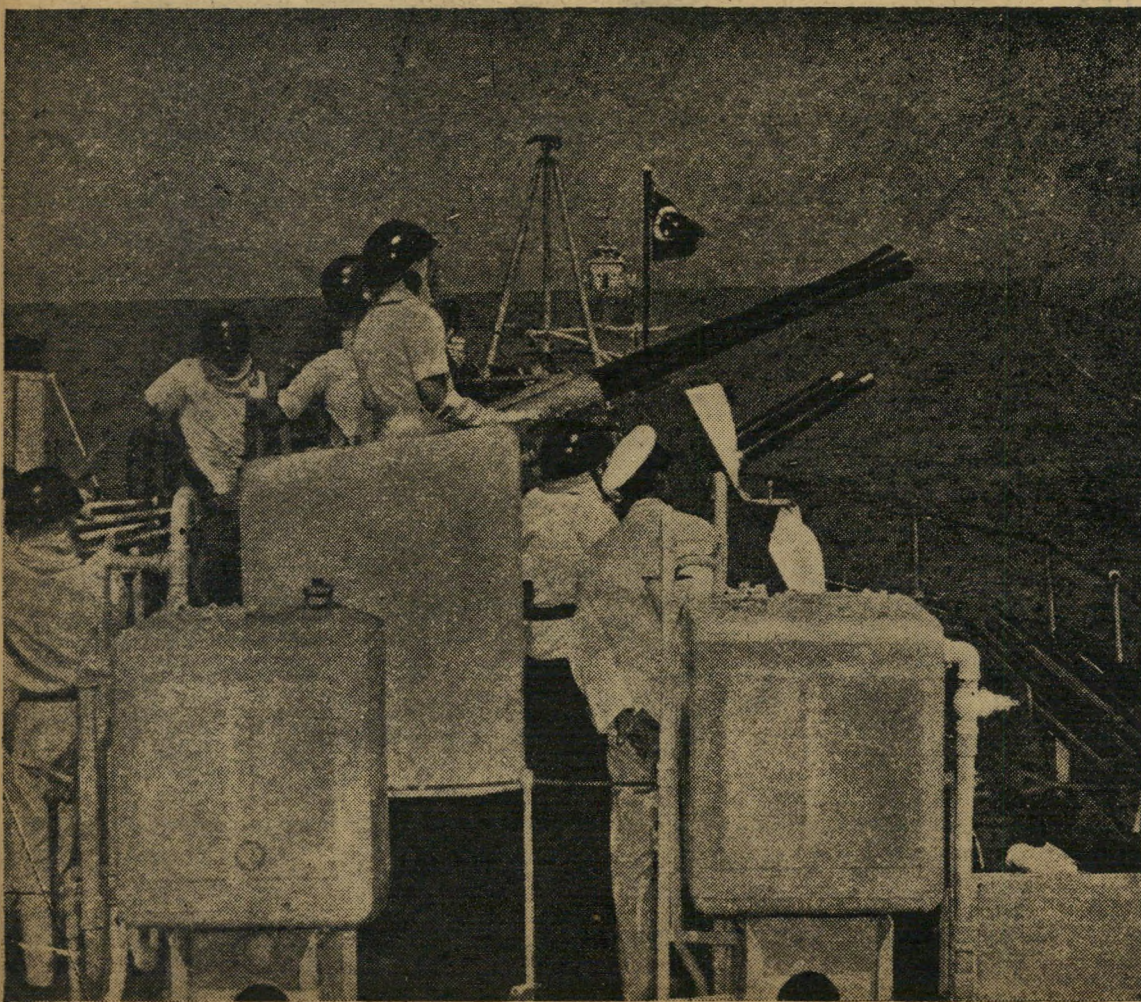
תותחים מול אילת

על סיפון הפריגטה המצרית איברהים, אחת משתי יחידות הצי שנשלחו לים סוף, לחסום את מפרץ אילת בפני אניות הנושאות סחורות לישראל. בתמונה: אחד מצריחי התותחים של האניה מוכן לפעולה. שים לב לאחד משני אנשי החוליה המזוינת, המוכן להגיש מלאון עם ארבעה פגזים לתותחן העומד ליד התותח. הפריגטה, יחד עם כל שאר יחידות הצי המצרי, שאינו כולל יחידות כבדות, נקנתה מעודפי המלחמה של הצי הבריטי. הצוות מורכב ממלחים מצרים, שקיבלו את אימונם במצרים. הקצינים הגבוהים, בוגרי הפנימיה המצרית, השתלמו במכללות זרות בארצות שונות. ידיעות הם והכשרתם שוב אינה ע"מ דים על אותה רמה של תקופת מלחמת השח"ר. כעת הם מהווים גורם שיש להתחשב בו.

גרעין הפיקוד

זוהי תמונה של מיס"ר בוקר במכללה הימית המצרית. ב"שורה הקדמית עומדים הקצינים המדריכים, כולם מצרים, מאחוריהם החניכים. חיל הים המצרי נוצר רשמית בד' צמבר 1946 ויחד אתו נוסדה המכללה. אחרי הפיכתו של נגיב עברה המכללה מבניינה הצר לארמון ראס אליטין של פארוק, בקרבת נמל אלכסנדריה. עתה משמשת המ"דשאה הגדולה מגרש למ סדרים. תוכנית האימונים הועת"קה מהצי הבריטי ואתה המדים והנשק של החניכים (ימין).

הצי הסוגר על ישראל

צוללות בים התיכון

לעומת הצי המצרי אין הצי הסורי גדול. אולם ברשותו כליינשק שאין לציים הערביים האחרים: צוללות. לפני כמה חדשים, בחגיגה רשמית, מס"רה צרפת לצוות סורי שתי צוללות, בנמל לטקיה, בצפון סוריה. הצוות שעבר קודם לכן אימונים ביחידות של הצי הצרפתי, מורכב כולו מסורים, שלצידם ישרתו יועצים צרפתיים. נקודת התור"פה: חוסר טכנאים מקומיים, חוסר חלקי חלוף, אולם משך הזמן יגיעו אף לדבר זה.

מול באר-שבע

קורס מפקדים של המשמר הלאומי הירדני. המתאמנים הם תושבי הכפרים הפלסטינאיים שלאורך קו שביתת הנשק עם ישראל. בלילה, אחרי האימונים, חוזרים הם מן המחנה, שליד חברון, אל כפריהם. גיוסם של ערביי הספר היה, אולי, ההתפתחות החשובה ביותר בחזית הירדנית. מ"שורות המשמר הלאומי באים רוב המסתננים המאומנים העוברים את גבול ישראל. הגיוס למשמר הלאומי בא כתגובה על דרישת פליטים ותושבי-ספר פלסטינאיים רבים, שתבעו מממשלת הירדן לפתוח את שורות הלגיון בפניהם. במקום זה הקימה הממשלה את המשמר, סיפקה לו נשק קל ומדריכים. ערכם רב בעיקר בשל ידיעתם הטובה של השטח, בו הם מתמצאים.

חזית ועורדי: נשים וקשישים - לשורה

חיל משמר

התמונה למטה מראה מיסדר של חברי תנועת השיחרור המצרית, חיל משמר אורחי ה מתאמן באופן מרוכז במחנות צבא בכל רחב הארץ. המתנדבים מקבלים, עם כניסתם למחנה, ציוד מינימלי - סרב חאקי, רובה, אשפת כדורים, כובע עבודה - שעליהם להחזירו עם גמר האימונים. בצורה זו רוכשים רבבות אורחים את ידיעתם הראשונה ב שימוש בנשק ובמשמעת צבאית, שעד כה היו ניתנים לחיילים בלבד.

גיוס המוני

בארבע מדינות ערביות קיים חוק גיוס חובה לגברים: מצרים, סוריה, עיראק, ה לבנון. במצרים חל הגיוס על כל גבר בגיל 21, למשך תקופה של חמש שנים. בשאר הארצות משתנית תקופת השירות. הלגיון הירדני הוא הצבא הערבי הרציני היחיד שחייליו אינם מגויסים כי אם מתנדבים. הסיבה: בעיני כל בדואי במדבריות הירדן נחשב שירות צבאי כמקצוע מכובד, נוח בהרבה מתנאי החיים הרגילים. מלבד זאת מקבל הוא גם תשלום ומדים נאים. משמאל: לשכת גיוס מצרית. מאז ההפיכה הצבאית שם מקפידים השליטנות במתן תעודות שיחרור, הוציאו חוק המחייב כל גבר בגיל הגיוס להציג תעודה כזו לפני שתניתן לו נכר בגיל הגיוס להציג תעודה כזו לפני שילך לעבוד.

גיוס נשים

אין עדיין, באף מדינה ערבית, חוק המחייב נשים להתגייס ל שירות צבאי. הצעד הראשון נערך על ידי סוריה, לפני קרוב לשנתיים. לפי הוראות שישקלי הוחל בהסברה למען משיכת מתנדבות לשורות עזר בצבא. עתה החלה גם מצרים בפעולה דומה, התרכזה תחילה בקרב שיכבת הסטודנטיות. אולם שלא כצבא הסורי, אין הצבא המצרי מקבל נשים לשורות סדיר אלא לחיל המילואים. לעת עתה, למעשה, אין עניין גיוס הנשים אלא צעד תעמולתי. לארצות ערב אוצר של כוח-אדם גדול גם בלי לגייס את הנשים. למרות שלארצות ערב מספר גדול של אורחים יהודיים, היה מספר החיילים היהודיים בצבאות ערב קטן ביותר. תחילה כתוצאה ממתן שוחד או תשלום כופר, כיום מסיבת איר מהימנותם. רק הצבא העיראקי הקפיד על חיול יהודים.

האם יהיה צבא אחיד?

היה להשתתף מחמת היותו ממוצא לא-ערבי המחלוקת האחדונה שנתגלעה באה בעקבות ההצעה האמריקאית להקים ארגון הגנה מרחבי שיכלול את עיראק, תורכיה והלבנון. מצריה, התובעת עמדה אנטי-בריטית, התנגדה. הסיכויים לאחדות צבאית התרחקו עוד יותר. בציר מימין: מפה המראה את כל צבאות ערב, שהופיעה בצירוף מאמר בשבועון המצרי אחד סאעה, מאמר זה הוא אחד מרבים שהופיעו בזמן האחרון בעיתונות הערבית. הנימה הכללית של המאמרים: הערבים רחוקים עדיין מאיחוד צבאותיהם.

מלחמת העצמאות לימדה את הערבים כי חולשתם העיקרית היא בפירודם. אולם אין זה אומר כי הם מסוגלים להתגבר על חולשה זו. כינוס מפקד הצבאות שנערך לפני ארבעה שבועות בקאהיר (למעלה) היה נסיון נוסף בכיוון זה. גלאב, מפקד הלגיון, לא יכול

המעדר הפוליטי: האם הם מסוגלים?

שולט גנרל המקדיש את עיקר כוחו ל"פיתוח הצבאי. יכולה להקים כוח צבאי חזק. אין זה בלתי אפשרי למדינה כזאת להקים צבא של 200 אלף איש — דבר שעודנו רחוק כיום, אך יכול בהחלט לקום מחר.

לפיכך השאנו את אינה במקומה כלל וכלל.

גם מבחינה טאקטית אין הצבאות ה"ערביים שוקדים על שמריהם. כמעט בכל ארצות ערב, ובעיקר במצרים ובסוריה, פועלים כיום יועצים צבאיים גרמניים, אנשים שהתנסו ב"קרבות הגדולים ביותר של ההיסטוריה."

סבור סגן-אלוף בר: "קשה להעריך את מידת יעילותם של יועצים אלה. נשמעו בפיהם תלונות רבות שאי אפשר לעבוד עם הערבים אולם ב"שטח המקצועי גריד" רא: גיבוש המבנה הצבאי, שיטות הדרכה והקמת תעשייה צבאית, יכולים יועצים כאלה לפעול פ"עילה בעלת חשיבות רבה ביותר."

אלה הן העובדות — טיפה מן הים. מה הן מלמדות אותן?

אם הנך, או היית, חייל בשורות קרבי, תוכל ללמוד הרבה גם מן הפרטים הקטנים שבכל תמונה. אם לא, יספרו לך גם התמונות השלמות סיפור די ברור.

התהליך אינו שווה בכל הארצות. מצרים צועדת בראש, הן בהתפתחות המקצועית והן בהתפתחות הנפשית. אחיה צועדת סוריה, אשר גם בה שולט הצבא כחוט השדרה של המדינה. ירדן מתפתחת בעיקר בשטח הגיוס העממי. סעודיה עניה בכוח ממשי, אך עשירה בנפט ו"בדולארים — שני אמצעי-כוח חשובים.

לבנון ותימן עודן כוחות מבוטלים. מעצמה צבאית אי-שיר ישראל נתקלה בה עד כה אך מעט היא עיראק, המצפה כיום למשלוח נשק אמריקאי ניכר. ב"מלחמה האחרונה לא הגיע הכוח העיראקי לכלל מערכה: הוא נשלח למשלוח ככוח"מגן, אך לאח"רונה נתגלה כי לא ניתנו לו כמויות ה"תחמושת והדלק שה"ו דרושות לפעולות תוקפנות רציניות. אילמלי כן, יתכן ו"חולדות מלחמת-העצמאות היו שונות ב"מידת-מה.

רגילים בישראל לבון לכוח ערבי מתוך טענה שטחית שחברה מפגרת אינה יכולה להקים צבא טוב. בשיחה עם צוות-החקיקים של העולם הזה, אמר סגן-אלוף ד"ר ישראל בר, ה"תיאורט קן הצבאי הידוע ואחד מממכני המיבצעים של צבא הגנה לישראל במלחמה האחרונה.

נכון; מדינה כמו מצרים, בשלב ה"נוכחי, אינה יכולה להתמודד בשדה-הקרב עם מעצמה עולמית, כמו ברית-המועצות. אולם אין פרוש הדבר שמצרים או"י יכולה להוות איום רציני ביותר על קיום ישראל. לא חסרות בהיסטוריה דוגמאות של חברה נחשלת שהצטיינה בשדה הקרב. פרוסיה של המלך פרידריך הגדול הוא דוגמה בולטת.

מצרים אומנם מדינה מפגרת. אולם מדינה מפגרת של 20 מיליון נפש, בה

זהו אות-אזהרה. המצב מתפתח במהירות. הוא נוגע לעצם קיום המדינה. הוא תובע מכל א"ח מאזרחי המדינה מחשבה נועזת, מס"קנות ברורות.

אין העולם הזה רוצה, בעמודים אלה, לכפות עליך מסקנה כל שהיא. הוא רוצה להמריץ אותך להסיק מסקנה משלך.

הברירה העומדת לפנינו היא: למנוע מיד בכוח הנשק את התפתחותו הנוספת של המערך הצבאי הערבי. כדי לשברו ולחסלו לפני שיגיע לממדים מסוכנים מדי, או לעשות את כל המאמצים כדי לשבור את חומת-האיבה הערבית עלידי מדיניות נועזת ורבת-מעוף, שתכבוש ידי"דים במהרה ותשנה את כוונם של הרובים הערביים.

ישנה גם אפשרות שלישית: לא לע"שות כלום, להכות בעיניים עצומות למה שיבא העתיד. אין זו דרך אשר העולם הזה ממליץ עליה.

הצבא שולט

במצרים, מנהיגת המרחב, שולט הצבא. משטר ההפיכה של נגיב חייב לספח אותו כי בו טמון כוחו ורק בעזרתו יוכל לבצע את תוכניותיו. כיום אין לצבא המצרי כל תפקיד מדי יום-אולם משטר המספח צבא גדול סופו להשתמש בו.

איורה מלחמתית

צבא הלבנון רחוק מלהיות כוח רציני. הוא אינו עולה, בצידו ורמתו המקצועית על כוח משטרתי ממוצע. אולם האווירה הכללית במרחב אילצה את הלבנונים להפגין טולידריותם כלפי יתר מדינות ערב על ידי הגדלת כוחותיהם המוויינים.

העם

הכורדי והדרוזי

בלשון בני הארץ, "כורדי" הוא לאו דווקא בן השבט המקופח השוכן באיראן ועיראק, אלא כל אדם שאינו יודע מה לעשות, מחכה בשעת צרה שמישהו יגיד לו כיצד לנהוג.

השבוע, עת הגיע המשבר בהר הדרוז, ממש מתחת לאף הישראלי, לנקודת השיא, היה דומה שמדינת ישראל כולה הפכה כורדי. אומללה וחסרת-ישע עמדה מול ההודו ומנות החרדעמית, לא מתחה את גבולותיה לפני רבכית הדרוז הישראליים שרצו לחוש מוויג' להצלת אחיהם (ראה להלן), לא עוררה את העניין במועצת הבטחון.

לאדיב אל שישאלי, שאינו כה אדיב כשהמדובר בצרות ישראל, ניתנה שהיה מספקת לדכא את המרד בנחת. התוצאה לא איחרה לבוא: בנו של המנהיג הדרוזי האגדי, סולטאן אל-אטראש (העולם הזה 850), הופיע ברדיו דמשק, היכה על חטא, האשים בכל העניין את — מדינת ישראל.

מדיניות

ארמא

שעה שרוב אורחי המדינה הפנו את עיניהם צפונה ומערבה, ציפו לפעולה הישראלית שלא באה, הסתכל אורח אחד דרומה, באותה הצלחה. האורח: חבר משק גינוסר ותלמיד האוניברסיטה, יגאל אלון.

במאמר בעתון פנימי בו הגיב על המצור המצרי שהוטל על אילת וסגירת תעלת סואץ (ראה רפורט'ה), רמז אלון כמעט בגלוי שלדעתו הגיעה השעה לענות בפעולה מלחמתית על פעולה מלחמתית. כתב אלון: "כלום פטורים אנו מן החשש שהש"למה מצד הא"ס וקבלת הדין מצדנו — אינם עשויים להרחיב את המצור... גם על פני הים התרכזו... טוב כי נזכור: החלטת עצרת א"ס בדבר הקמת מדינת ישראל... לא היה בכוחה בלבד לממש את ההחלטה, אלא לא חלצנו במלוא כוחנו ה"עצמי להקמתה ולהגנה עליה".

מיעוטים

כס נחושת רקוע

האסיפות הסועריות של הדרוז תושבי ישראל, בהן גידונו המאורעות בסוריה (העולם הזה 850), הגיעו לשיאן באסיפת הנכבדים המסכמת שנערכה בבית-העלמין של השישלת הסאירפית, השוכן בכפר ג'וליס לא הרחק מעכו. משתתפיה, נציגי הדרוז מכל קצות הארץ, התבססו באורח קיצוני ביותר, חדר התלהבות דתית קנאית.

מתוך יותר, יחסית, היה החשוב שבין המנהיגים. אמן אבן מוחמד טאריף, בן המשפחה שהוציאה מקרבה משך 200 השנים האחרונות את מנהיגיה הדתיים-הרוחניים של העדה הדרוזית בארץ. בבית-האבן המרווח שלו, שלידו שוכנת מכונת חדישה, התפנה השייך בעל הדמות הנבואית כמעט לסכם את המצב.

הד בכל הפיניות. הקשר בין העדה

הדרוזית שבארץ לבין זו שבג'בל דרוז אינו דתי גרידא, טען טאריף לבן-הזקן. בשנת 1925, עת התמרדו הדרוז בהר נגד הצרפתים, חשו רבים מאחיהם בני-הארץ לעזרתם. רוב המתנדבים, בני הכפר בית ג'אן שליד צפת, עשו את הדרך, מהלך שלושה ימים, ברגל, וזו שמאו היתה המלה ספידיה (צפת) בהר, שם נדרף לגבורה ועוורות.

הדרוז הם כפס-נחושת מרוקע, קבע ה"שייך, "הכה בצידו האחד וההד יישמע בכל פינותיו". גם הפעם, אמר, רצו לחוש לעזרת אחיהם, נתקלו בהתנגדות בגלל ה"עובדה שרבים מכני עמם משרתים בצה"ל". "העמידו את בנינו בגבול הצפוני", דרש.

בחזה או כנב. אילו היתה הכרירה בידם, לא היו הדרוז מתמהמהים אף ליום אחד, אמר. "כל מי שמכיר את הדרוז יודע שהמתנכל להם סופו ברע. כשנפול אצלנו חלל במלחמה אין צער ועצב, אך אנו מתכוננים היכן פגע הכדור: אם בחזה, אחינו הא אמיץ-הלב. אך אם מגבו נפגע — תחול מארת אלוהים על ראשו".

היחסים בין הדרוז והמוסלמים בארץ היו גרועים מאד בתקופת המנדט, שופרו במקצת אחרי קום המדינה, הירדו עתה שוב, "המוסלמים שמחים לאידנו", טען השייך במרירות. שישאלי ומרעיו דומים, לדבריו, לנחש כפורה-סובה המכיש אדם שהניחו בחיקו ביוסקר להצילו מקפאון.

מה לעתיד? "בתור איש-דת", אמר, כשעניו התכולות נפקחת לרוחה וזקנו מרטט על חזהו בהתרגשות, "עלי לומר כי מבטחנו באללה, כי בניו אנחנו!"

יחסי-חוק

מבוכה ושמה דיפלומטיה

כבכל ארץ אחרת, כן גם בישראל, לקחו הנציגויות הזרות לעבודה בלשכותיהן פקידים מקומיים, כלומר אזרחי ישראל. העבודה בנציגויות זרות השתלמה בדרך כלל יפה, מאחר שהן שילמו יותר מן המשכורת המ"קובלת בשוק העבודה המקומי. אולם בימים האחרונים, נראה כי יחד עם הפקידים הישראליים צצו גם בעיות ישראליות.

חברת נסיעות אחת הודיעה ללקוחותיה כי יש בידה לסדר אשרות הגירה לאי אלו ארצות בקהיליית העמים הבריטית, תמורת סכומי כסף שבין 150 ל-300 לירות ישראליות. סכומים אלה הועברו, עד כמה שידוע, לאחר הפקידים בקונסוליה הבריטית, שהציגו להם הסדיר את העניין באחדים מן המקרים. אולם אותו פקיד עזב את עבודתו לפני זמן מה, ואילו משרד הנסיעות המשיך לה"ציע שירותים אלה, בתקווה שיעלה בידו "לשכנע" פקיד אחר לקחת את מקומו של זה שעזב. משלא הצליח משרד הנסיעות לעשות זאת, פרצו סיכסוכים בינו לבין הלקוחות והפרשה כולה יצאה לאור.

פרשה זו גרמה לשלטונות ישראל כאב ראש דיפלומטי קטן ביחס, כיוון שמיד עם גילוייה טיפלו בה הבריטים בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים. אך פרשה אחרת גרמה לכאב ראש גדול יותר.

שיטה להכנסות. הצירות של אחת המדינות הגדולות ביותר באמריקה הדרומית

הציעה אשרות הגירה לארצה, תמורת הסכום "הפעוט" של 1500 לירות ישראליות. יודעי דבר טענו כי לא היתה כאן מעילה מצד פקיד זה או אחר בנציגות, אלא מדיניות בלתי רשמית של אותה ארץ, שהגדילה בדרך זו את אוצר מדינתה, בפרט כשחלקה-ארי מן הסכום שולם במטבע קשה. אדם יוצא א"תה מדינה דרום-אמריקאית, הנמנה על מקורבי ראש הנציגות עצמו, טען כי הדבר נעשה בידעית ראש הנציגות ואף בידעית משרד-החוק של המדינה הנוגעת בדבר. דבר זה לא נתפרסם בשום מקום, אף

חיפה לבין התאחדות בעלי התעשייה שייצגה את שפן הנסיון אלפא. הנסיון שאנשי-המרע של המועצה עסקו בו: השגת חוזה עבודה בעל שני סעיפים עיקריים — א) עבודה מ"אורגנת במפעל וקבלת כל הפועלים רק דרך לשכת"העבודה", שדרכה, לסענת מזכיר המ"ר, יכלו לקבל עבודה גם שאינם חברי הסתדרות; ב) כל סוּעל בלתי-מאורגן יח"ר ייב בתשלום 2% ממשכורתו לאגוד המקצועי, מאחר שאף הוא נהנה בעקיפין מהמלחמה המקצועית של האגוד שאינו חבר בו. התאחדות בעלי התעשייה גילתה רוחב לב:

אסיפת מחאה דרוזית בג'וליס

בחיק, נחש כפוי טובה

היא מוכנה לשלם אפילו 3%, טענה, אך לא להסתדרות כי אם ללשכת העבודה.

כפצפוי, בנצחוני! בעוד המשא-ומ"ת מתנהל, הופיעה בבית-החרושת קבוצת פועלים שפילסה לה דרך אל תוך המפעל בעזרת יחידת שוטרים. משתתפי "המשמרת" לא נכנעו. "לא ניתן לשבור את השביתה", צעקה עסקנית מוזקנת. נערה שהתפרעה יתר על המידה, נעצרה ונלקחה למכונית השיטור. אולם בצהריים הופיעו השוטרים למלא תפקיד הפוך, לסייע בהוצאת הפועלים. היה זה אחד מתאניה של המועצה לחידוש המשא-ומתן, לדבריו של שובר שביתת"הימאים יוסף אלמוגי, מזכיר המועצה, "כפי שאפשר היה לצפות, בנצחוני". אמנם, 3% מהשכר שולמו לעת עתה ללשכת-המט, עד שייקבע גורלם הסופי, אך תשמישי הקוסמי טיקה יצרו מעתה ואילך באופן מאורגן בהחלט.

מנגנון

כל עשרים רגע

טחנות הצדק טוחנות, כידוע, לאס. אטיות במיוחד הן טחנות הצדק בישראל, שסגלה השיפוטי חסר-אונים לנוכח זרם המשתפטים הגואה. עד יותר לאט טוחנות, כנראה, טחנות הסטטיסטיקה. לפיכך אין לתמוה שכאשר משרד המספטים והלשכה המרכזית לסטטיסטיקה טוחנים במשותף בשנת 1954 הם מפיקים סטטיסטיקה על פעולות בתי-המשפט בשנת 1951.

בטחניה מאוחרת זו, שנסתייכה השבוע, התגלו כמה מספרים מעניינים על מה שהיה ארץ בשנת 1951 לפני ומאחורי דוכני בית המשפט העליון, שלושה בתי-המשפט המחוזיים (ירושלים, תל-אביב, חיפה) ו-17 בתי המשפט לשלום. "אילוסיית ישראל, שמד תה מיליון וחצי נפש לפני חלוש שנים, חילקה בינה לא פחות מ-115846 משפטים, מספר העולה על מספר הספרים העבריים המקוריים שאותה אוכלוסייה רכשה משך אותה שנה.

התוצאה המתבקשת: עומס מדהים על מאוני הצדק, אם כי כל אחד משבעה השופטים העליונים היה יכול להסתפק בבירור 100 משפטים לשנה, כבר נאלץ כל אחד מ-23 השופטים המחוזיים לספל ב-375 משפטים לשנה. גרועה מכל היתה מנתם של 26 שופטי השלום: בחלקם נפל ממוצע (המשך בעמוד 12)

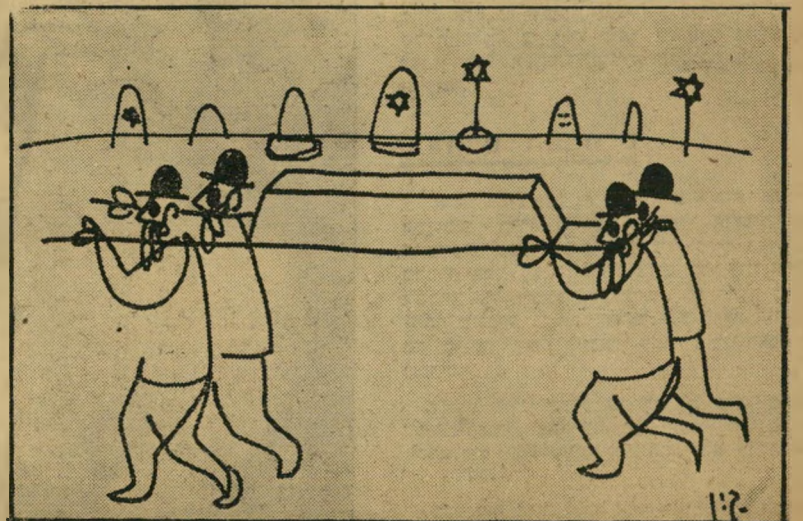
עבודה

בושם מאורגן

"הנה בעל בית-החרושת!" נשמעו קריאות. "אחריו!" חבורת הנערים לא חיכתה הרבה, רצה אחרי קריאותיה לעבר האיש גבה-הקומה שמיהר למנויה. עם הגיעם אליו הוחלפו קריאות הבוה במקלות שהונחתו בלי רחמים על גב הקורבן עד סגירת דלת המכו"נית שהסתלקה בהירה.

לא היה זה מחזה יוצא-דופן בסביבת בית-החרושת לתמרוקים אלפא ב-14 הימים האחרונים. משך תקופה זאת נאספו ליד המפעל מרי יום ביומו, בפקודת מועצת פועלי חיפה, כל אלה שפסקו ללכת על ארבע, יחד עם אלה שאינם מוכרחים עדיין ללכת על שלוש. פר"עלת שניסתה להיכנס לעבודה למרות השב"תה (ומחוסרות-עבודה מעוניינות נמצאו ל"רוב), היתה תוך זמן קצר מאבדת את כושר עבודתה בצורה שהבטיחה את הצלחת ה"שביתה".

השפן והנסיון. במשך תקופה זאת התנהל משא-ומתן קדחתני בין מועצת פועלי

התקציב מאוזן!

* 1949: משפט אחד על כל 18 תושבים.
1951: משפט אחד על כל 13 תושבים.
** מאז הופחתה מספרם, הועמד על 12.

נא

פור

לפני שאתה ניגש לקרוא את השורות
הסתכל נא בתמונות המופיעות בשני
כמות שהן, מן הגליונות האחרונים של כת
אשר גדולי המדינאים והמציבים מתחרים
ואשר האפיפיור וראש-ממשלת בריטניה
האם חן מוגעות בטעמך הטוב? הא

מאז עבר העולם הזה לידי המערכת הנוכחית, הוט
חה בפניו פעמים בלתי-ספורות הטענה כי הוא "פורנו
גראפי". במרוצת הימים שמו העורכים את לבם לכ
כי טענות אלה לא היו קשורות מעולם לסיב החומ
או התמונות שפורסמו בו, הן הושמעו שעה שהופיע
על שצרי העתון תמונות של נערות נאות, בדיוק כמ
בשעה שהופיעו בשער חברי ממשלת ישראל. היתו
זאת רק דרך של וויכוח, קל יותר לכתבלב קטן-כשר
להתריע נגד "פורנוגראפיה", מאשר לסתור את גילוי
העולם הזה על מזמת-הגירוש של אברגוש, או ע
חיו הפרטיים של היועץ-הכלכלי שמעון הורן, אש
משלח-המסים הישראלי קנה לו דירה מפוארת.

עין העולם הזה לא היתה מעולם צרה בכתבלב
אלה, ומעולם לא עלה על דעתו
להתווכח אתם או לסתור את דב
ריהם. ההשמצות לא הויקו לעי
תון. להיפך.

הילד והזאבים

זכורים עסקי
(עתון העורך)
צעירים ביות
כי העולם
שם חסודים ב
לם כל אחד יוד
פיה, אגב, מן
רוק זקן העו
באיצטלה של
פסיכואנליטית

דוגמה מאלפת לסכנה כזאת
ניתנה בשעתה, עלידי המפלגה
הקומוניסטית הגרמנית. מפלגה
זו נהגה להגדיר את כל שאר ה
מפלגות במדינה כ"פאשיסטיות".
סוציאליסטים נאמנים, בורגנים
מתונים, דתיים — כל אלה היו
בפיה, פאשיסטים מתועבים, גרו'
עים הרבה יותר מן הפאשיסטים הגלויים של אדול
היטלר.

התוצאה היתה מלועזת, התואר "פאשיזם" איבד א
מוראו ואימתו בעיני הציבור, הוא ירד לדרגת השמצ
זולה וחסרת-תוכן. חושי-הביקורת של הציבור נהרס, כמ
הילד הליצן שצעק "זאבים!" כדי להבהיל את השבנים
עד שבא זאב אמיתי וטרף אותו, כך נפלה המפלגה
הקומוניסטית קרבן לשיטותיה, עזרה לפלס דרך לנצחו
הפאשיזם ומחנות-ההשמדה.

בעתונות הישראלית קרה משהו דומה. כל עתו
התרגל לקרוא ליריבו "עתון פורנוגראפי". "פורנוגראפי"
לא היה רק שבועון בלתי-חלוי שדרך על יבלות פולי
טיות, אלא גם שבועון שהתחרה בקוסקים עם השבועו
של המפלגה. בקיצור, תואר זה הפך כמעט שם נרד
לעתון בעל תפוצה המונית המקובל מאד על הקור
המקומי.

היצורים החסודים

אולם בה בשעה שכתבלבים אלה רדפו אחרי הזאבי
המדומים, חדרו לרחוב הישראלי הזאבים האמיתיים
כתבי-עת, שכל תוכנם הוא מין ופשע במנות גדושות
כמטרה בפני עצמה, החלו צצים כפטריות אחרי הגשם
לשבחו של הציבור הישראלי יש לציין כי הצלחת
היתה מוגבלת ביותר. ישראל היא הארץ היחידה בעול
בה כרוכה עדיין הוצאת עתון פורנוגראפי בהפסד
זיכרים.

מיותר, אולי, לציין שכתבי-עת אלה, בהם מושל
הפורנוגראפיה בטהרתה, לא העלי מעולם את חמ
הכתבלבים המפלגתיים למיניהם, שלא טרחו כלל להר
רוע עליהם.

בכל זאת כדאי לנתח אחת ולתמיד את הבעיה, לבה
בצורה צלולה ומפוכחת פורנוגראפיה מהי, ואיה הגבו
בינה ובין עתונות רצינית מצוירת, המפרסמת רפרטוג'ין
מצולמות.

הבה ונחזור נא אל התמונות בעמודים אלה. מה ז
מראות לך? מיטב עתוני העולם מגישים לך בשכ
נות של נערים ונערות, בני זוג מרובי חן ויפה, עומדים
לפניך.

פורנוגראפיה

זהו אחד מעשרות כתבי-העת האמריקאיים המוקדשים אך ורק לגירוי תאוה מינית, אם כי אינם מגיעים
בהעצתם לחבריהם הצרפתיים. הכותרת בעמודים אלה: "לחבובתנו יש שכע של קימורים, והיא יודעת
לנצלם!" רוב העמודים של כתב-עת זה, ביוסי פאראד, אינם ניתנים כלל לפירסום בעתון המכבד את עצמו.

לייף

גדול שבועוני אמריקה, פירסם את זכרונותיהם של
גדולי המדינאים, הוא משתמש בכל הזדמנות בתמור
נות של נערים ונערות, בני זוג מרובי חן ויפה, עומדים
לפניך.

עתון אנגלי זה ידוע כבעל רמה, מצא לו
מחקים רבים בארץ. הוא מפרסם בכל גליון
לפניך.

לייפוט

יה?

ראפ

אימאז'
השבועון הצרפתי המצוייר, מן הפחות קיצור ניים בצרפת, תמונה זו של רקדנית כמעט ערומה זכתה אצלו לפרס בתחרות צילומים.

פיקצ'רגואר
עתון קולנוע, סבור שכל המותר על הבד ומהווה מיון רוחני ל"מיליונים, אינו פסול על הגיר,

קולירס
שבועון קצת יותר רציני מחבריו, אינו מוותר גם הוא על תמונות המושכות את העין. ה"פסם: ג'ון ורדון, רקדנית מהוללת בברודביי.

פוטוגראפי
זהו עתון מקצועי, הסבור כי תל"מידי ילמדו את אמנות הצילום מ"תמונות של נערות ולא של פרחים.

אחד השבועונים האמריקאים המצליחים ביותר, עתון למשפחה. מבליט נערות נאות בכל הדמויות טובה ורעה.

העתון למשפחה בהא ה"הידעה, ידוע בהגיונותו

הבאות. עצור לרגע קט.

מורים אלה, אין אלה תמונות סתם. הן נזקחו להעת החשובים והנפוצים ביותר בעולם, עתונים גיניהם על חזקות לפרסם בהם את זכרונותיהם, מחים לתת להם ראיונות מיוחדים.

סבור אתה שיש בהן להשחית את מידותיך?

את התכונות החיוביות שניתנו להן על-ידי אלוהים. מדוע הם עושים זאת? מדוע עושה זאת לייף, הש"בועון החשוב ביותר בארצות-הברית, בעל תפוצה של ששה מליונים טפסים לשבוע? מדוע עושים זאת אילוסטרייטד ופיקצ'ר פוסט, שני השבועונים הנפוצים ביותר בבריטניה, ארץ הידועה בשל צנעתה המופ"רות?

הסיבה היא פשוטה. עיקר מטרתם של שבועונים אלה למסור לקוראיהם אינפורמציה מצולמת על בעיות רציניות, פוליטיות וחברתיות לא מעטות בהן תמונות עגומות ועצובות, המראות את הצד השלילי של החיים, את סבל האדם, את מוראות המלחמה. העורכים מבינים שעליהם להמתיק את הגלולה. הם סבורים שהקורא זכאי אחרי כמה רפרורטז'ות רציניות (ולאו דוקא מעודדות) לנוח מעט, להתבדר, להזיז את עיניו ביצורים החמודים יותר של ה"בורא.

המויגה הנכונה

כמעט איש אינו קונה את לייף בגלל תוכנו הרציני, מצפה למ"צוא בו גם תמונות מעודדות, משעשעות ומהנות. תכנית הע"תון מבוססת כולה על מייגה טו"בה ונכונה של שני הצרכים ה"אלה.

כל עתון מוצא לעצמו, כמוכן, תרבות משלו. כמות הנערות הנאות גדול יותר בשבועונים הצרפתיים, קטן יותר בעתונים הבריטיים. בעוד שהאמריקאים תופסים מקום בין השניים, אולם אפילו בהשוואה לאנגלים ול-אמריקאים, עתון כמו העולם הזה אינו אלא מלאך של צניעות.

דבר אחר משותף כמעט לכל השבועונים החשובים בכל הארצות הללו: על שערי כולם מופיעות כמעט בקביעות תמונות של בנות המין היפה, כדי להנות את עינו של הקורא.

אמיל זולא והזכר

תהום מפרידה בין עתונים אלה ובין חבריהם שאין להם בכלל מטרה או תוכן, והקיימים אך ורק כדי לתת לקוראיהם תחליף לסיפיק מיני. זוהי אותה תהום ה"מפרידה בין ננה של אמיל זולא, הספר הנמנה עם מיטב הספרות היפה על אף תאוריו המיניים, ובין חוברות הזבל השורצות לאחרונה כמעט בכל רחובות תל-אביב.

עתון פורנוגרפי הוא עתון המבסס את עיקר משי"כתו על גירוי היצר המיני של קונו, ישנם כאלה, עשר"יים בכשרון רב, בצרפת, ישנם כאלה, עשויים כמעט בלי כל כשרון, בישראל. אין העולם הזה רוצה לזהותם כאן. הוא משאיר את אות לקוראים עצמם, שלא יתקשו במציאתם.

האם צריכים לאסור עתונים אלה? האם יש להשתמש נגדם בחוקים הקיימים, או אף לחוקק חדשים? לא. אפשר לסמוך על הקהל הישראלי, ואפילו על הנוער הצעיר ביותר, לבחור בעצמו את הבחירה המתאימה לרוחו. שום סכנה אמיתית אינה צפויה מצד זה. הס"כנה היא דחף הפוכה: שבאמתלה של מלחמה ב"פורנוגרפיה" ישתדלו גופים מסוימים להשתיק קולות בלתי-רצויים להם מטעמים ואחרים לגמרי, הברורים לכל אדם חושב.

אין כמעט ציבור בעולם הדומה בכגורתו לציבור הקוראים הישראלי. אין הוא זקוק לשום אפוסטרופוס או

מן של העולם הזה
בו עליידי רחוקים לא
הרווקים הזקנים, עור"
טענו כי הם משמ"
ההסברה המינית, או"
העתון הפיץ פ'ונגרא"
פורסמות היא כי כל
בפורנוגרפיה, אפילו
ע"המ", טעון בדיקה

הדור, 22.1.54

במד'נה

(המשך מעמוד 9)

שנתי של 3100 משפטים לשופט.

בשיא האמיתי וכו' ארבעה השופטים ה' יידיים בעיניהם (כמגדל-אשקלון, נתניה, עפולה). הם חילקו ביניהם 24755 משפטים: משפט אחד לכל עשרים רגע עבודתו של שופט שלום ישראלי ניד.

עיריות

הצינורות המקובלים

אברהם פייבוש נמצא בארץ 18 שנה, אך טרם למד כל שפה מחוץ לשפת אמו, גר' מית. משך כל השנים לא הרגיש גם כל צורך בדיבורים יתרים: הוא היה מכונאי מ'מחה במקצועו. מקום עבודתו, מאז עלה ארצה, היה במפעל המקומית של גבעתיים, בשרות עבד 14 שנה כפועל ארצי וארבע שנים אחרונות כעובד קבוע.

לפני זמן קצר הרגיש פייבוש בפעם הראשונה בחסרונן ידיעת העברית: לביתו הת' קבל מכתב, כתוב עברית וחתימה ידית ראש המ'צה המקומית שמעון בן-צבי, פייבוש, שלא ידע לקרוא. היה סבור שזוהי העלאת בדרגה, אך לאמיתו של דבר היתה זו הור' דעת פטוריון. הסיבה: "מעילה שאינה מוס' לת' בפסק.

מעילה לפי פקודה. לאווננו של פיי' בוש גונבו בזמן האחרון שמיעות משמעות שונות על מגיפת המעילות במסדות הצי' בוריים למיניהם. אך הוא היה סבור עד כה שמועצת גבעתיים היא מועצת המופת. עתה התברר לתדהמתו שגם מועצת זו מלאה מע' שי מעילות חמורות, והמבצע אותן איננו אחר מאשר הוא עצמו. הוא מיהר למשרדו של בן-צבי ביקש לפחית לדעת לפני פטור' ריו מה בדיוק גנב, על מנת שהדבר יעזור לו, אולי, להסתדר מחדש בחיים לאחר ה' פטוריון.

בן-צבי הסביר ברצון: "נכון שתפקידך בעבודה היה להתקין צנורות מים צודיים מן הק' הראשי עד לגבול המג'ש הנתון?" "נכון."

"נכון שהובלת צנורות אלה לא עד לג' בולות מגרשים, אלא עד לשעוני המדידה שמצאנו בתוך המגרש?" "נכון."

"באנו לכלל מסקנה שגנבת את הפרש הכסף, המגיע לקופת המועצה עבור צנורות נוספים."

"זה כבר לא נכון. לא קבלתי אף פרוטה. וגם לא עשיתי זאת על דעת עצמי, אלא לפי פקודת המנהל האחראי."

"ומי הוא המנהל האחראי עליך?" "אהרון בן-צבי, בנך."

בשבוע שעבר הגיש אברהם פייבוש תבי' עה על הוצאת דיבה נגד שמעון בן-צבי ושני סגניו.

אסונות

שבר על שבר

סופי לוי נולדה במזל ביש. היא סבלה קשות בימי נעוריה, איבדה את כל משפחתה עם כניסת הגרמנים לבלגיה. לאחר המלחמה, נשמת בעלה הראשון, נישאה שנית, אבל נישואים אלה לא עלו יפה, נסתיימו בנט. בשנת 1950 החליטה סופי להתחיל בחיים חדשים, עלתה לישראל.

בתל אביב פגשה בגבר גבה קומה, שח' חר, עדין פנים, נישאה לו כעבור זמן קצר. שנית הסבל שאירי בה את אותותיה, עוררו בה עצבנות, המריצו אותה להתרחק מן החברה.

האנשים ששכנו בבית הגבוה שבצפון תל-אביב משך ארבע השנים האחרונות, כמעט לא הכירו את סופי. הם ידוע רק שבינה לבין בעלה שוררת מחיחות מתמדת. מפעם לפעם פרצו בדירת הזוג מריבות סוערות, שנסתיימו לעתים בהוצעת משטרה. לבסוף עזב הבעל השלישי את הבית, לא נראה במקום במשך חודשים מספר.

דממת מית. לפני שבועות מספר חזר הבעל הביתה, כדי להתפשר עם אשתו, להתראות עם בתו הקטנה, לילי (10 חודשים). הוא נשאר בבית, חי המשפחה החלו מחדש. נדמה היה כי סופי לוי היתה מאושרת.

באחד מימי השבוע שעבר, בשעות הצהריים, נמצאה סופי במטבח, הכינה ארוחת צהריים לבעלה, שעמד לחזור מחנות התמרקים שלו ברחוב נחלת בנימין. לילי הקטנה שיחקה במיטתה, בחדר הסמוך. סופי היתה רגילה לכך שבתה היא ילדה שקטה, לא

הילול'ה "בלי-לה-לו"

הולכות וגמרות ההכנות וההזרות להצגת הבכורה החדשה בשם "הילול'ה" (הילולא בלי-לה-לו) אשר תתקיים במו"ש, 13 לפברואר ש. ז. באולם ישה-חפץ תלאביב.

הכמאי: ז. ורדן, פזמונים: נ. אלתרמן, אורלנד; הסקסטים: א. המאירי, י. הייכלום, א. ברושי; המוסיקה המקורית: משה וילנסקי; מוסיקה כללית: ב. קאופמן; הצייר: דוב סגל; כוריאוגרפיה: אלישבע מונח; מנצח התזמורת: ר. מסינג.

בהצגה הנ"ל משתתפים פרט לשחקנים: להקת בלט — להקת רקדנים תימנים, תזמורת ג'אז, מקהלת זמרים רוולרסים, וכו'. משתתפים בס"ה 50 אנשים. ההצגה מסתיימת ב"עדלידע" תל-אביבית.

תיאטרון "לי-לה-לו"

בהנהלת מ. ולין טל. 66955 בן-יהודה 1 תל-אביב

באולם "ישה חפץ" המחודש

הצגת הבכורה

במוצ"ש 13 לפברואר ש. ז. ובכל ערב 2 הצגות ב"7.15—9.45 בערב

הילול'ה

רכיו מפואר ב-2 חלקים ו-24 תמונות

הבימוי: ז. ורדן
פזמונים: נ. אלתרמן, י. אורלנד
סקסטים: א. המאירי, י. הייכלום, א. ברושי
מוסיקה מקורית: מ. וילנסקי
מוסיקה כללית: דניאלה דור
הצייר: דב סגל
כוריאוגרפיה: אלישבע מונח
מנצח על התזמורת: ר. מסינג

להקת בלט, להקת רקדנים תימנים, מקהלת רוולרסים, הזמור, פטירה, פרודיות, תזמורת ג'ז כרטיסים להשיג: קופת "ישה חפץ" בשעות 11—1 לפנה"צ ומשעה 4 אחה"צ.

תגלית חשובה

במשך השנים האחרונות נערכו ניסויים אינטנסיביים בדבש. אחת מסגולותיו החשובות שהוכחה מ' על לכל צל של ספק, היא השי' פעה לטובה על הלב. חשיבותה החיונית של עובדה זו לכל אדם ברורה מאלה. דבש, המזון ה' טבעי הסעים, מגביר בהחלט את כוחו של הלב הבריא ומחזק לב חלש.

פולקו
בסודרים החרישים ביותר
אצר

פולקו
אצנת גבדות
חריאביב, רחוב אלובי 94
בז'ין הסרבי

צינקוגרפיה

י. רינדזונסקי

ג'רופות

קו - רשת - צבעים

לא זה המקום

לשמירת כסף במזומנים. שכן המוסד או בית המלאכה אינם מוגנים בפני גניבה, אבידה או שריפה.

בזמננו אין כל צורך לשאת בסיכונים אלה. שכן הבנק מעמיד שירות וקופותיו לרשותו של הצבור הרחב בכל חלקי הארץ.

רבים הם כיום בעלי המלאכה והמקצועות הטכ'ניים המפקידים כספם בבנק ונהנים בדרך זו גם מבטחון של ממש וגם משירות בנקאי יעיל וזריז.

הבנק מקומו בבנק

בנק לאומי לישראל בע"מ

אנגלית-וצרפתית

בית ספר לשפות "קדימה" בן-יהודה 74 תל-אביב. מד'י שבועי כשבוע נפתחים קורסים חדשים למתחילים ולמתקדמים.

ההוראה בקבוצות קטנות ובהדרכת מורים מדופלמים בכל שעות הבוקר והערב.

הורים! לתלמידי בתי-ספר אנו נקיימים קורסים מיוחדים למתחילים ומתקדמים והכנה לבחינות מעבר באנגלית וצרפתית בשעות אחר הצהריים.

פרטים, והרשמה: 12.00—9 לפנה"צ; 4—9 בערב (פרט ליום ו').

וזו כתבתנו:

אכאן לאטור האל

תל-אביב

לעת עתה רק לגברות!

מצלמות בת'שומים!

הננו מתכבדים להודיע, שמעתה אפשר לקנות אצלנו מצלמות וכל מכשירי צילום בתשלומים נוחים. צלם עוד היום — שלם מאוחר יותר!

פוטור'דור

כריכות העולם הזה

קוראים, מחוץ לתל-אביב והסביבה, המעוניינים בכריכות גליונותיהם, יעבירו את הגליונות על ידי הדאר, בצירוף המחאת דאר בסך 3.500 ל"י לכרך. כל כרך כולל 52 גליונות.

תאריך אחרון למסירת הגליונות הוא ה-28.2.54.

ההנהלה

את לילי יושבת במיטה כשעל צוהרה כרוך חוט של אחד הצעצועים. לילי נחנקה.

משפט

יועץ השגרירות

"דייוויד נפטר! מונס דייוויד נפטר!" צעקו מוכרי העיתונים ברחוב לפני כחודש ימים, ב"יום פטירתו של שגריר ארצות-הברית ב-ישראל. בין הצועקים היה גם בחור גבוה, בעל בלווית אדומת ופנים מכוסים סימני אבעבועות. היה זה נסים משעל, עולה חדש מעיראק, המפרנס את עצמו ואת אמו הזקנה על ידי מכירת עיתונים ברחוב.

הדבר ההגיוני ביותר, החליט נסים אותו בוקר, הוא למכור את העיתון ליד בנין ה-שגרירות האמריקאית בשדרות רוטשילד. הוא התקרב לבנין, שעליו הורד הדגל עד למחצית התורן, לאות אבל, ניגש לשומר ה-אמריקאי שעמד בקבלת, אמר לו בעברית: "אני מציע שיקברו את דייוויד בפתח הצי-רות". השומר, לבוש המדים, לא הבין מה רוצה ממנו הישראלי הזר לו, שאל את ה-השומר הישראלי השומר הסביר לו שאין בכך כלום, רמו לראשו של משעל.

יר על צווארון. נסים נעלב, התחיל לצעוק ולהשתולל. הוא לא יכול היה לשאת שהצעדו תיחנה בקלות כזו, צעק בקול-קר-לוח כי הוא דורש שהשגריר המנוח יקבר דוקא במקום זה.

לאחר דרישות אלה ביקש השומר הישר-אלי את משעל להות את עצמו. הוא סירב, התחיל לרוץ בבהלה. לשומר היו הוראות מפורטות כיצד להתנהג במקרים כאלה: גם הוא התחיל לרוץ לאותו כיוון, לא הפסיק עד שידו נחה על צווארונגו של נסים.

מוכר העיתונים נפל לארץ, ביקש שיעזבו אותו לנפשו, ציין שוב שבכל זאת כדאי לק-בור את דייוויד בפתח הציירות. השומר היה בטוח שהוא לועג לו, הרים את האיש וגרר אותו לתחנת המשטרה הקרובה ביותר, מקום בו הכתיב נסים לשומר התורן את עצמו מ"הדש, שוחרר לאחר מכן בערבות.

בלי עצות פומביות. בשבוע שעבר הופיע נסים משעל, עתונים תחת בית שחיו ואמו מאחוריו, בבית משפט השלום בתל-אביב. הוא צעק שהוא מרויח די צורכו ב-מכירת עתונים, מוסר את כל הכסף לאמו ה-זקנה, דבר שאושר עליה בניצח-ראש. על מונס דייוויד לא אמר דבר, הבטיח שלא יעץ כל עצות פומביות בעתיד, ביקש לשחרר אותו בחקדם, לפני שעמוני הערב יספיקו לצאת בלעדיו.

סיכסוכים

היד החזקה

המשא ומתן בין קבוצת מפקדי ההגנה לשעבר לבין האחים גרינברג (טוראים לשעבר) נמשך ללא תוצאות.

שלושת האחים: חיים (51) - משה (46)

יוער מחפש את המחר

אורה: הטרמפיסטית המושבעת

לכך שתסל בלדים במסירות. עבודתה נח-נה לה סיפוק רב. "התינוקות הנם היוצרים החמודים ביותר בעולם. הם חסרים את הצ-ביעות והשקר של המבוגרים."

אך לכל זה בא הקץ כאשר הדרך (במ-כונית) הובילה אותה מביתה לכפר-אחא, שם עבדה כפקידה במפעל, במקום אמה, שנאלצה לעזוב את עבודתה מטעמי בריאות. "העבודה הייתה מנוחנת ומשגעת. חכיתי לרגע בו יציבתי מחוגי השעון על 4." בסיטורין שנערכו במקום פטרה גם אורה. מאז היא מחוסרת עבודה, מתנחמת בכך שבעוד חצי שנה תתגייס לצבא, תשתלח במקצוע כלשהו, בו תוכל לעסוק גם אחרי השרות.

הגבר האיריאלי

השאיפה להיות לכוכבת קולנוע השתרשה בה מילדותה. עת הופיעה על במת בית-ספרה ועל במות שונות אחרות. דמיונה נגש אותה, כטרמפ, אל החלום הזה - דבר בלתי ברור, חסר ודאות, נעדר מטרה ספיקה.

הבעות הפנים שהיא רואה בסרטים מעור-רות בה התלהבות, נותנות לה סיפוק רב. בשובה הביתה לאחר הסרט, נדמה לה שאם היו נותנים לה תפקיד זה או אחר, הייתה מבצעת אותו בהצלחה.

הגבר האיריאלי בעיניה: סיפוס קר רוח כרוברט טילור או גרגורי פק. כן צריך הגבר האיריאלי להיות בעל גוף אלוטטי מוצק, שיער שחור עיניים שחורות, גבות מלוכסנות. "אין זו מודעת שידוכין", מסיי-מת אורה.

בינתיים היא מסתפקת בגבר שהיגיו, לפי דעתה, בעל תכונות דומות, מוסקה מבתי-שלמה, מושבה קטנטנות בסביבת זכרון-יעקב, אותו הכירה במסיבה. הם מבליים יחד בסינוליס, נשפיות, הצגות קולנוע ותיאטרון, שמיעת שירים, ביחוד מפי הזמר האהוב עליה - ישראל יצחקי. לפי דבריה, אין היא מוכנה עדיין לנישואין מבחינה נפשית, אבל רצונה לגור, לאחר נישואיה, הרחק מהחץ מקריית-חיים, "בה כל אדם בוחש בקדרת רעהו ועוסק ברכילות."

דעת מוסקה עליה: "עקשנית כפרה, בע-לת מוכני רוח, והגרוע ביותר בהם - שאינה מוכנה לשאת את הוולת בדאגותיה." חוץ מזה? "היא בסדר גמור."

"טוב שהראיון נגמר מוקדם", צוהלת אורה שעימות יום הטיול אינה ניכרת בה, "מוטקה, נזכר עוד להספיק לבית-העם להצגה שנייה." שניהם מתחילים לנוע (ברגל) בכיוון לבית הקולנוע, בו מוצג, במקרה, הסרט העולם בדורונתיו.

וספרים העוסקים ברגש, כגון הנפש הק-טונה לרומן רולאן. אין היא מתעניינת בספ-רי לסיקה. כל עוד זו קשורה בחיכוכי מפא"י-מפ"ם.

בשר מבשרה

האהבה הראשונה (הנכונת) באה לה ב-אורה בלתי צפוי - ממש כמו טרמפ. את אברהמילה, המכונה בן ה-25, הכירה בהיותה בראשית בגרותה. לעתים קרובות הייתה שר-אלת אותו: "מתי נתחתן?" אבל לא היו לה כל כחנות רציניות בשטח זה. אהבתו של אברהמילה הייתה, למעשה, אהבת את-ואף על פי כן נסדר מאוחר בעיטין של מרי-בות תכופות שפרצו ביניהם.

יום אחד, כאשר רכבה אורה על אופניה והסיעה את אחיה הקטן לבית ספרו, פגעה בה מכונת שדהרה במהירות עצומה. כתר-צאה מהתאונה יצאה ידה השמאלית מכלל שימוש למשך חדשים רבים, והיא נאלצה להפסיק את לימודיה בבית הספר.

אחיה הקטן, רמי, שניצל באותה הזדמנות בדרך נס, הגו בן האם מנשואיה השניים, אבל אורה רואה אותו כבשר מבשרה. עם אביו לא היה לה קשר הדוק עד הזמן האחרון, כשהחלה לבקרו לעתים קרובות. לעומת זאת, נהגה בה, אביה החורג יפה, מסייע לה ככל יכולתו.

מחוגי השעון על 4

כשגמרה את לימודיה בבית הספר לפקידות, נתקשתה למצוא עבודה, החלה לעסוק בסיי-פול בילדים. הנסיון שרכשה בטיפול באחיה הצעיר והעדר האהבה בתקופת ילדותה, גרמו

"האם אורה בבית?" "לצערי רבתי, לא. היא יצאה הבוקר, על גבי אופנוע, עז חברה, לסיוול בארץ, השיבה אמה דורציין."

"אפשר לדעת לאן?" היה זה יום אביבי נהדר - יום אשר כמותו אין אורה דורציין אוהבת לבזבז בשיבת בית או להמצא בין בתי הקבוצות של קרית-חיים הסמוכה לחיפה, מקום שם פקחה לראשונה, לפני שבוע עשרה וחצי שנה, את עיניה הירוקות-גדולות.

לפני שנים מספר, כשכליירכב לסינוליס לא סופקו עדיין על ידי חדרה, נהגה אורה לערוך טרמפים במכוניות שונות, בלחית חברתה, אסתר, מבלי להתחשב בכיוון הנסיע-עה. כלי הנשק, בהם הצטיידו הנערות להגנה עצמית במקרה הצורך: זוג מסרגות או סכין מטבח חלודה.

היה שם זיפתו

אבל לא תמיד הייתה אורה הקובעת אם הנסיעה (לא חשוב לאן) תתקיים או לא. בהיותה כבת שנתיים נפרדו הוריה, האם נאלצה לעמוד בפרך, כדי לפרנס את עצמה ואת בתה, שהוכנסה למוסד החינוכי אהבה בקריית ביאליק הקרובה.

כשגדלה, הצטיינה בצורך עד כדי כך שמר-רתה החליטה להקנות לה את התורה באורה יסודי יותר תמורת תשלום סמלי. היא המ-שיכה בלימוד הצורך גם לאחר שיצאה מה-מוסד, אך הפחד שהיה נופל עליה בעברה בסימטה ממויימת, בדרך לביתה, אילץ אותה להפסיק את לימודיה.

כבת למשפחת פועלים ולקריה פועלית, הצטרפה אורה לתנועת השומר הצעיר. אך כשחזרה פעם הביתה בטרמפ, ללא הרבה היסוסים, ממחנה עבודה במקום שלא מצא חן בעיניה, (היה שם זיפת!) הוריד המך-רה את קרנה בעיני חברותיה, שהיו חברות תנועה נלהבות. היא לא שמה לב לכך, מאחר שלא קיננה בה כל שאיפות לפופר-לאריות, לא בקריית-חיים לפחות.

שני המינים הכיבו

גם כשלמדה בבית-ספר תיכון ערב בחיפה ובבית-ספר לפקידות, לא ניסתה להתידד עם בנות המקום. דעתה על גזע הנשים כזו: "הן צבועות והולכות רכיל". אולם חברתה היחידה החתיקה, אסתר, יוצאת מכלל זה. לעומת זאת, מבכרת אורה חברים, היות והם "מרכלים פחות, ואם הם מקנאים, אין הם מקנאים כי, אלא בכחור היוצא אתי". כבעלת אכזבות חתיקה אין אורה בוטחת בשני המינים גם יחד, אלא רק בכחתיקה

ניגא, בתה הבלוגית היפהפיה של האם הנצחית לא הבימה, בעטה את בעיטת-הכבוד. כנמרים זנקו יושבי כסית לנקום את נקמת מפתלם הנוואה של קפה רוואל (1:12) כלפני שבועיים (העולם הזה 849).

על אף כל השמועות, אין בני כסית לוקים בחוסר הבנה גם בעניינים אלה. אחרי פרשת רוואל, נזכרו במצותה המפורסמת של מא-קיאבלי, שיעץ לתלמידיו לבחור באויב ה-חלש ביותר. אנשי כסית בחרו באנשי כסית. באופן רשמי הייתה הקבוצה היריבה מורכבת מ"בלתי-חלולים" כגון שמוליק רוזן, רב-סרן שאול ביבר, ועוד. אך למעשה היו גם אלה יושבי אותו בית-קפה עצמו.

בנסיבות אלה היה קל יותר לנצח. ב-חימה שוכנה הסתערו בני-כסית הרשמיים על שערם של בני-כסית הבלתי-חלולים, הבקיעו אותו שלוש פעמים מבלי לספוג אף שער אחד. צהל חצקל איש-כסית, בעל בית-הקפה, הבטיח בתורע-נצחון: חולצות לכל בני קבוצתו עם סמל של מסכה וכוס-קפה מהביל.

לנמזו בעיטת כבוד. אולם התחרות כמו כל מיבצע נועז, לא הייתה בלי קרבנות. יוסף מילוא, במאי הקאמרי, חלוצ ימני של כסית, לקה בהתבצרות שרידים בירכו, וזה לעיסוי מקורו. יותר מאשרים היו אריק לב, שחקן הקאמרי, שוער כסית, וצני בלסני-השערים - אורי לוי, איש אהל, ובזשנגל הגדול.

הוא הופיע במקום. האחים צעקו: "אל תעזו לפרוץ את הגדר." הסקטוריסט היסט, אך גבה הקומה נתן לו פקודה שניה - והדחפור נע דרך גדר החנה אל תוך שדה התיסר הסמוך.

"כמו באשורין!" האחים עם נשותיהם וילדיהם, זזו לקראת הבלדור. "שיעברו על גופותינו!" אולם המפקדים הראו שעדיין לא שכחו את תורת הסקטוריקה. נחלקו לק-בוצות, השתערו על האחים מכחונים שונים. "מכות כאלו קבלתי רק באושוויץ, כש-הנאצים תפסו אותי גונבת אוכל בשביל האסירים." אמרה לילי, אשתו השחרחרת ויפת התואר של משה, "הם הפילו את בעלי על הארץ רמסו אותו ברגליהם, עיקמו את ידיו לאחור."

שכן שראה את המתרחש מיהר להודיע למשטרה. כשהמפקדים ראו את השוטרים, החלו לסגת לעבר המכוניות שלהם (לא בקבוצות), כשנשאלו מי האחראי למעשה, לא ידעו להשיב. אולם לפני שנכנסו למי-כוניות, הבטיחו לשוב ביום א הבא. הפעם לא קימו מפקדי ההגנה שלעבר את הכי-חתם: עזירות תל-אביב אסרה עליהם לע-שות כל עבודה בשטח, עד לביורר הפרשה בכית'המשפט.

תולדות

הקפה והכדור

היתה זאת התחרות מוקדמת. איש לא

חקלאי משה גרינברג ובתו

"שיעבור על גופותינו!"

קשה היה להבחין במספר הבית בן שתי הקומות, ברחוב צדדי, בקרית אליהו, חיפה. אור פנסי הרחוב היה קלוש מדי. לבסוף

• מבקר הארץ, שביקורותיו החריפות העלו עליו את חמת המזרחים.

סרטים

על חוד החבל

מעבר לחבל הוא תרופה מצויין לתת ספור עלוב על רקע ריאלי סטי. התסריט, שחבר בידי רוברט שרוד, המבוסס על ספרו של ניל פטרסון, שיוסדו במעשה שהיה מספר על בריחת קרקס קטן על לולייניו, מוקיניו, סוסיו, פיליו וכלביה, מצווסלו בקי העקובה מאוד לאיזור האמריקאי הפשי של מערב גרמניה.

בימויו הטוב של אליה (חשמלית ושמה תשוקה) קאואן, אינו מציל את הדמויות הטיפוסיות למודרמה הוליוודית. פרדריק (מות הסוכן) מרץ מוכר במשחקו הרציני את חילי לומן הנבון. לטרי מור כבתו, יש הזדמנות מצויינת ללבוש חולצות הדו קות, הפרומות לא בכחונה, ללכת פרוצת שער כמעט כמו בסרט איטלקי. גונבת את ה"סצנות": גלוריה (הגדולה בהצגות תבל) גראהם, כאשתו השנונה והמגרה של מנהל הקרקס מרץ.

כנור שני ורעל, הוליווד, המייבאת כוכבות ממקומות שונים, מצאה את גלוריה גראהם ישר בחיקה. גלוריה, ילדת לוס אנג'לס, מצאה את הדבר, טבעי כי נערה יפה ומחוננת הגרה בגבול הוליווד, תיעקץ ביתושה המשחק. לאחר הופעות בלהקות קטנות פה ושם, הגיעה לאחד האולפנים הוליוודיים, מצוידת בגיורה נאה, עיני חתול, וכשרון למשחק.

מאז הפכה גלוריה לרעל לכל מלכות הבד. כוכבת שהיתה צריכה לחלק את הסרט אתה, עברה קודם כמה שלבים של היסטוריה ואיני מים לפני שעשתה זאת. גלוריה, בעלת הור פעה חושנית של חתולה, סאימית הפכה תוך זמן קצר לגונבת הסצנות מספר 1 של הבד. משך שנים קבלה תפקידים של כנור שני בסרטים, בהם היה עליה לרוב לשחק תפקיד נעדרת רעות שנוגות לשון. היה לה הכשרון להטות את שימת הלב אליה משחקניות בעי לות שיעור קומה, בגיין קראפורד או בעלות שיעור פרסומת כגיין ראסל ולנה טורנר.

במעבר לחבל קיבלה את התפקיד הראשי הראשון שלה, אחרי שזכתה באוסקר למשחק משנה בעד סרטה הנוכל והיפהפיה. תפקיד הנערות חזות הלשון או הנשם הבלתי מרצות ששיחקה פעמים רבות בסרטיה, השפיעו כנראה גם על חייה ("כדי להיראות מזרה, יש לחשוב על גבר"), מאחורי המצלמה. אחרי כמה שנות נישואין, נערה מ"עצמה את בעלה, הבמאי ניקולס ריי, לקחה אתה את בנה טימי בן ה-4, החלה בחיים עצמאיים שאפשרו לה, בין השאר, לחטוף מתחת להמטה של גבי צ'פלין בעבר, פולט גודארד, את ידידה טיי הארד, לגור אתו יחד ולצפצף על דעת הקהל המקומית.

ישבן תלת-אמד'

קהל חובבי הסרטים בישראל שחזה עד כה בסרטים תלת-ממדיים, גדושי אפקטים, חסרי תוכן, נשם עתה לרוחה. הסיבה: חברת וורנר הציגה את סרטה **בית ה-17** ששמו — סרט "מתח" תלת-ממדי, בעל עלילה טובה, משחק מצולה.

עלילת הסרט עוסקת בפסל שעותה (ויג' סנט פריס) שיצא מדעתו לאחר שהמוציאן שלו הוצת על ידי שותפו, והוא עצמו נכזה קשות. הוא רוצח את השותף ונערתו, גונב את גווניתהם מהדירה, טובל אותן בשעוהה הרוחתה לסיוד לבית-שעוהה חדש משלו.

נראה כי הדבר מוצא חן בעיניו, כי הוא מוכן לחסל את כל המשתתפים בסרט, שאי גם ראויים לכך בסרט זה, בתוכם את סיוון (פיליס קרק) היפה, המסוגלת לשמש מודל לפסל-שעוהה של מארי אנטואנט. אולם בלש אמיץ וגבון (פראנק לאבנג'וי) שמתערב בפרשה, מצליח לחשוף את מזימות הפסל המסורף מברית אחרת. ישר לתוך דוד השעוהה הרוחתה המצפה לסיוון.

המתיחות וההוזה נוצרות על ידי התפתחות העלילה — האפקטים התלת-ממדיים של בליטה ועומק באים רק לרכך אותה. הסובים באפקטים אלה: כדור מינג'פונג המתעופף על פני האולם, ישבן תלת-ממדי של רקדנית קנקן המוטח בפרצופו של ה"קהל, המושיט כאילו את זרועו כדי לקבלו.

אינספור. הבת משכה בכתפיה. היא ידעה היטב רק מה לא רצתה — היא לא רצתה ללמוד, העדיפה את העבודה. היא נרשמה לבית-ספר מקצועי לספרות, עזבה אותו כעבור זמן קצר ועברה ללמוד את מלאכת המניקור בסאלון איטה. אך גם שם לא החזיקה מעמד — תמיד רצתה בתנועה, בשינוי במרחב.

מה היא רוצה? — לפני 5 שבועות יצאה לבנה לעבודתה במעבדת בית-החולים הדסה, נשקה לבתה שנשארה שוכבת במיטה באפס מעשה. היתה זאת הפעם האחרונה שראתה אותה. **אם היא רוצה קיבוץ, אינני מתנגדת.** אמרה האם בקול-נכאם. **אבל למה היא שותקת?** שותקת? שותקת רק שתי מלים: אני בריאה... אבל היא לא יודעת מה שהיא רוצה... חבל עליה... פשוט חבל עליה...".

הווי

פשיטת עור

ברמלה הציב בית מלאכה לארנקים. שלט בחלון הראווה: "אנו עושים ארנקים גם מעור הקונה".

עולם אחד

בחופה קנה אדם תצלום פורנוגרפי, זיהה בו את ארוסתו. הנמצאת בפאריס, שלח לה מכתב-פרידה.

היה נכון

בתל-אביב החליטה הנהלת הבאר ג'תרמן לנקוט אמצעי-הזהרות נחוץ. הדפיסה מאחורי כרטיסיה-הביקור שלה בקשה ללקוחות אוהב! הטיפה המרה להשאיר בידיה כתובת ומספר טלפון של ידידים קרובים, "לשימוש רק בשעת חרום".

חימה שפוכה

בחופה הבחינה אשה בדמות חשודה שנעה בחצר-הבית בשעה מאוחרת בלילה, הריקה עליה דלי-מים קרים, נוכחה במאוחר שהיה זה בעלה, שחזר מהתקולנע.

חזרה לטבע

בתל-אביב הקימו בעלי בית-חירשת למשך קאות שלט מעל לקיוסק שלהם בו נאמר:

אסתר אוזדא

"פשוט חבל עליה..."

"שתו את המיצים הטבעיים של האחים רובנסון!"

נקודת ארכימדיס

בתל-אביב החליט דייר להתנקם בשכנו, אתו הוא מסוכסך, נעל את אשתו בחדר האמבטיה, לקח את המפתח אתו בלכתו לעבודה.

קונספירציה

בלוד הודיע הסמל התורני של המשטרה לעתונאים שלא שמע דבר על כוונה לערוך הפגנה בעיר, בה בשעה שמרחק מאה מטרים ממנו צעדו 150 פרות בתהלוכת-מחאה סוערת.

הקידמה

בירושלים עשה משרד הסעד נסיון לחסל בית-ספר לילדים קשי-חיוג, כדי לפנות את המקום להארכת פרופסורים אורחים.

גבוה התבלט מעיל ספורטיבי שנסגר בקושי על החזה הרחב, אליו התחבר בצוואר עבה ראש בעל בלורית מסורקת בקפדנות. אך את תשומת-הלב העקירת משך השפם הש"חור שהיה נטוע במרכז הפנים התקיפים. **השפם שהפגיר.** לאחר שהלקוחות הובלו למקום בטוח, מסר השוטר על התג' לית למפקדו. הלה התקשר מיד עם תחנות המשטרה ברחבי הארץ, ביקש להיוודע על גניבות תכשיטים בדירה נוה-שאנטי. הטבעת לא הכויב: מחיפה התקבלה הודעה על גניבת תכשיטים בדירה נוה-שאנטי. הטבעת וזהתה כחלק מהשלל שערכו עלה על 1000 ל"י.

מספר שכנים מסרו תאור של חשוד משו"פם שהסתובב בקרבת מקום לפני שעת הג' נבה. התאור הלם להפליא את בעל השפם: אהרן ששון. כדי לוודא את הדבר, נערך בתחנת המשטרה בחיפה מסדר זיהוי, בו נכלל ששון בין 8 אנשים, דמויי מבנה ושפם. לנאשם לא עזר שינוי המקום מפעם לפעם ואף לא החלפת החולצה עם אחד המודעים: אחד אחרי השני נכנסו השכנים, הניחו בבט"חון פחות או יותר אחיד את ידם על כתפו: **"הוא האיש".**

לא תנועה, לא אבק. הנאשם גילה עירנות בשעת החקירה המוקדמת בבית המשפט, לא הניח לעורך-דינו לעמוד בודד במערכה, שיגר אליו ללא-הרהר פתקים כתובים על צידן האחורי של קופסות סיגריות, בהן היו כיסוי מלאים, מתנת הוריו שנוכחו באולם.

אולם עורך-הדין ידע את המלאכה היטב, הצליח לעורר בעיות תכופות. את העד ה"ראשון" מגלה הטבעת, חקר אם לא ייתכן שהטבעת התגלגלה לאורך המכונית בסרט הגיעה לרגלי הנאשם. השוטר הסביר כי פקח עין על הטבעת ממורבני עד כלא הצפון והיא לא נעה ממקומה. מלבד זאת, לא היתה הטבעת מכוסה אבק כלל ואין להניח שנחה במקום זמן רב.

כדי שיוכל הנאשם להביא את עדי ההגנה, נדחה המשך החקירה. לאחר עיטוש רבתי ומתיבת שפם, עלה הנאשם שנית לטנדר ה"משטרה הירוק. הוא לא שכה להתבונן לפני כן בעיון, אם לא מונחת שם, במקרה, טבעת נוצצת כאחת הפינות.

תעלומות

הבת האובדת

התריסים בבית הקטן, העטוף ירק, ברחוב אבן גבירול היו נעולים. בחדר החשוך ישבה ליד השולחן לבנה אולואי, פרוצת שער, נעצה עיניים אדומות-ייבשות בתמונה של ילדה חייכנית ומתולתלת שער, לבושה מדי צופים.

עם כל קשקוש בדלת הרימה האשה את מבטה הבהה אל הפתח. בתקופה סתומה שכבה אסתר, אשר נעלמה מן הבית מזה חמשה שבועות, תופיע בו.

במקום אסתר הופיע בפתח בעלה, יעקב, שבור ורצוף. **"שוב הייתי במשטרה"**, אמר. **"אין חדשות, ממשיכים בחיפושים".**

תנועה, שינוי, מרחב. בפעם הראי שונה נעלמה אסתר מהבית לפני חצי שנה, נסעה לעמק מבלי לומר מלה להוריה, עברה מקיבוץ לקיבוץ עד שהגיעה לעין-גב על שפת הכנרת. אביה עזב את עבודתו בחקיקה בבית-משפט השלום בתל-אביב, סרק את כל הקיבוצים בעמק ובגליל, הוד בידים ריקות. רק אחרי ששודרה המשטרה הודעה על החיפושים בקול ישראל, קיבל הודעה שבתו הסגירה את עצמה במשטרת טבריה, וכי הוא מתבקש לבוא ולקבלה במשטרת חיפה.

האם ייודלה את הילדה, בת החמש-עשרה, מה את רוצה בדיוק? שאלה אותה פעמים

הארץ

אפילו בשר ושמינים יש כבר בפשע (מעריב).

פיגיה חסון, יפו מי אמר שהפשע אינו משתלם? נקבע כי יפוטר 37 עובדים מתוך 13 המועסקים במחלקת הזאת (על המשמר).

אליעזר בוכני, חיפה בתוכס 24 מתוך ה-132 העתידיים להתקבל לעבודה.

שעות הקבלה: ימים א', ג' ה' בש"בוע בין השעות 13.00-1.00 (מודעה ב"העולם הזה).

אלי הררי, תל-אביב

נא לדייק.

מוכנת גלוריה גראהם

"יש לחשוב על גבר."

אולם הוא אינו זוכה לכך, לאכזבתו, סרט המימוש טרם הומצא.

Cherchez la femme

על בדי שני בתי קולנוע בתל-אביב הוצגו השבוע סרטים צרפתיים בהם נרמז, במיש"רין או בעקיפין, שהאשה אשמה בכל הצרות. **בכחש עלי אשה,** מביאה את הצרות וקנה מסורפת בת 80 על הגרי (פבר"ל) וידאל כשהיא מכריזה עליו שבועינה ראתה כיצד שדד בנק. רעיון מזהיר זה בא לראשה המבולבל כשראתה אותו מתנצח עם שוטר על חציית הכבש.

וידאל, בן כמר נאיבי אוהב-נחשים, איננו יודע מה רוצים ממנו, בורח ליתר בטחון מפני המשטרה המתחילה לחפש אחריו, הור פך בעזרת העתונות הצהובה לפרנקשטיין של צרפת, נרדף, נוחף עליידי החברה האכי זרית ולורעות, הפשע, הורג: א) וזנה אצלה התגורר, ב) תרח זקן בעל חוש ריח מפותח מדי.

אחרי הוגעת הצופה באירועים מוזרים, כמה תמונות עירום חסרות טעם, דיאלוגים שדופים, משיגה יד החוק את וידאל, הורגת אותו בשעת בריחה.

● **האשמה בהרפתקות העוברות על זאן גאבן בהלילה האחרון,** היא מכרה ש"עשתה דברים לא יפים, באה אליו כרופא נשים לעשות הפלה. הלקוחה מתה, ד"ר רופן מוצא מאגודת הרופאים, מגיע פאריסה, מתגורר בפנסיון מכובד, עובד כספרן בספריה הצירינגית ביום, כנגנסטר מסוכן בלילה, נת-פס בשעת שוד, בורח, תוך משחק נהדר, בי עזרת חברתו לפנסיון, מדלן רובנסון.

בין בריחה אחת לשנייה מפגין הזוג גאבן רובנסון משחק מצויין, מבטאים את אהבתם המסוכנת במבטים יותר מאשר במלים, מחתים רים על סצינות מיטה, דבר העושה את הלי-לה האחרון, על אף עלילתו הגדושה, לסרטפשע טוב.

בי. ג'י. - אבל ברונז

נסיון נואש להכות את הוליווד בשחט הסרט זמר, נעשה בסרט מתוצרת בריטניה — **חלום נערות,** בו משחקים כוכבים הוליוודיים.

העלילה נסבה אודות מפק מחזות מוסיקליים (צור רומרו) המנקה להעלות את לה"קתו על קרשי תיאטרון בתקופת הפסטיבל באדינבורג. יש לו הכל מלבד פרט קטן — כסף. כדי להשיג אותו הוא מוסר את התפ"קיד הראשי לחורה אלן, הנחשבת בטעות לארוסתו של המיליונר המקומי. בי. ג'י. ברונז, ברונז עצמו איננו יודע על כך, אך כשנוגע לו הדבר מתחפש לעתונאי, כדי לתפוס את הרמאית הקטנה שאף היא איננה יודעת על "אירושיה".

כמה סיבוכים, מצבים קומיים-מעלים גיחוך-בקושי, ריקודים, טכניקולור ונוף של רגלים, נגמרים בהאפי אנד סאכאריני.

השבוע לא טמנו הנערות את עטי' הן בקסת, מהות הפעם רוב במדורי.

נפלה הסכורה שלפחות 100 השבועות תתקבלה למחבתה. היא בהירות שער בת 14, נוכח ומשקל לפי כללי היסוד סטנדרטית בחסר עליון וכדי לא להיות אחראית לבריות, היא אומרת כי יודיה איננה (ואת) ובכלל ברה תרבותית. (851/155) אוהבת להעמיד פני תמימה, ולתת לסולנוע, רוצה להתחבט עם בחור בגיל 18 בעל השכלה תיכונית. לא יורא אם הוא מרכיב משקפים, אם יש לו מכונת, אף זה איננו חסרון רציני. רק שלא יהיה בישן. היא מוכנה להתייחס על הכל, כולל מקורו של דרך קנייני. כי, יש לה גם שתי נומות וזו:

בלגיות בת 21 (851/156), הנותנת תאור נעים על עצמה, נרושה, אב לילדה קטנה וחמודה רוצה להתחבט עם אדם עד גיל 30 מתליאביב או הסביבה (רק לא חיפה).

אשה צעירה בת 28, אוהבת חיות, עם ריס ושחיה, לא (אוהבת) נשפים ודעש; עצמאית מאוד, (851/157), מעונינת להתייחס לבחור אוהב אמת, שאינו משקר אפילו עצמו, נותנת לו בריחה לבחור בשעות עבודה, נרמית או אנגלית.

שני חברים שאינם אוהבים שוויץ (851/158), אולם דרך אינן מרמזים שהם יפי תואר, מעונינים לקבל, פרט לקבוצה דות בית מן הכתה השמינית ביומנסיה בה הם לומדים, מכבדים משתי נערות חמודות בנות 18 (כל אחת).

דון ויואן עצום, לפי דבריו, (851/159) בן 27, מעמיד את עטו ובלוקו לרשות נערה חמודה עד גיל 20, ששם ההתייחסות כתובת — נושאים שונים, דויד ואניטו אינה מפרעת לו להיות א' אמיץ, ב' ספורטאי, ג' חובב המור.

סטודנטית ישראלית הלומדת בלונדון מעונינת לסדר לחברתה, יהודיה רוסית אפריקאית צעירה, (851/160) מחברת ופי קת, התכתבות עם סטודנט צעיר, המסייג רח היא כתיבת מכתבים נרדא, (במקום) כלי סיכומים רבים להתראות בסוף ההתייחסות, הנושאים המעניינים אותה: החי הארץ וחיי הסטודנטים, שפת ההתכתבות חייבת להיות אנגלית.

על תופה ואהבה רוצים להתחבט שני ערים צעירים (851/161) עם שתי נערות, בגיל 15, להיות נחמדות, חובבות טיולים ולשלוח את מנותנותיהן.

הנערות בקשר לחלק זה של ה מדור, הן מעניינות ובאחדות מהן אפילו התחשבת. אשמה לקבל נוס' פות (אם תהייה).

ורדה שואלת באיזה קרמים להשתמש ביום ובליילה, אני חוששת, יודעת שתמיד צאי אותי כנאלית, אם אומר לך כי ירד דיה הטובים ביותר של נערה בגילך הם סבו ומים.

כתיבה דומה במקצת מתעוררת אצל מעון, הטוען כי נערה סלכית את כל ממתנותיו בשפתו. עליו להתירל לפני שבת, נרעון, כי סימני שפתון על מפתח טות הן אלה התוכחות החותכות לבגרות אחרי זמן וסניגוריות. לא נותר לו אלא להצטרף על אמן המסכנה הנאלצת לכבוס אותו. אין מניס מכל, כי נערת ודאי לא תסכים להפסיק להשתמש בשפתו.

אמה היפה של רוני עושה כל מה שיביכולה למנוע מבנה, היפה לא פחות, ללבוש שמלות מתאמות, מאלצה בורה לתרבות בקישרים ופרטים. הסביבה ארה, רות, אמן פשוט מסרבה להיראות קשישה מעט. העובדה שאה שופטת ב' עמכים נכונים בבית נורמה לא להרגיש את עצמה מודקת, יש לי רק עצה אחת בשבילך: התיישר לה מעט, חללי לה מחמאות, ספרי לה שהיא נראית בדיוק כמו אחותך, לכן אתה בלבוש רומה פעמיים להקלוג, והודיעי לי את ה תוצאות.

ברלין כרלי המשחק

יוסף סטאלין אהב מאד להתלוצץ בפומבי על חשבון שריהחץ שלו. פעם, כשצריציל רמז שמולוטוב נעלם משך כמה שעות בניו יורק וניצל את הזמן כדי לבקר במקומות בלויים, רעם סטאלין: "לא, הוא היה בשיקאגו. שם נמצאים כל שאר הגנגסטרים!" השביע היה ויאצ'סלאב מולוטוב ההיפך הגמור מגאנגסטר: הויפלומט המזהיר שפע סובילי, שחה קוקטיילים, החחה קידות ל' חבריו שלא נענו לדרישותיו.

דרך כל הוועידות, מיליוני הקוראים בעולם לא חססו כמעט מה ההבדלים בין הצעות מולוטוב ואידן. אפשר היה לחשוב שהשנים מתחכמים על קוצו של יור, שעה שהעולם נרעד מפצצת המימן. אולם למעשה היה הבדל עצום בין שתי ההצעות, הבדל שהיה חבוי בסעיפים קטנים, אך עלול היה לשנות את פני העולם.

ההצעה הסובייטית: הקמת ממשלה כל-גרמנית זמנית, בה ישותף המזרח הקר מוניסטי שחה בשווה עם המערב. שלב שני: הוצאת כל הצבאות הזרים, חתימה על הסכם שיחייב את גרמניה העתידה להיות ניטראלית (משמע, שלא תספק חיילים למעצמות המערב). שלב אחרון: בחירות כל גרמניות, לבחירת ממשלה דימוקרטית.

חשש המערב: עד אז יהיה לקומוניסטים די זמן להשתלט על גרמניה בכוח. "לכחן" את הבחירות, לזכות בנצחון מלאכותי.

הצעת המערב: קודם כל בחירות חפשיות בכל גרמניה (בהן מקחה המערב להשיג רוב מכריע). אחר-כך הקמת ממשלה שתחליט אם להצטרף למערב ואם לא.

חשש הרוסים: במקרה זה יאבדו את גרמניה המזרחית שלהם, מבלי לזכות בכל יתרון. המדינה תצטרף לברית אנטי-סובייטית. על אף הלצותיו של סטאלין, רחוק ויאר צ'סלאב מולוטוב מלהיות טיפוס. הוא הוזהק והמוכשר ביותר מבין ארבעת שריהחץ, משום כך נראה, השבוע, שחזית ברלין תלך בדרך כל העדידות.

צרפת סיפור השנה

גם בחקיקה החשאיים ביותר של צבא ההגנה לישראל אין זכר לערבי מיתורתי, חבוש כפיה, הרוכש בחשאי אוראניום למען ייצור נשק אטומי בישראל. אולם ערבי כזה מפיץ בחיקי משפחת צרפת — כאחד ה שותפים בסיוור תרמית שיועז את הארץ ושיקף את מציאות המאה העשרים.

גיבור הסיפור הוא אציל צרפתי צעיר (27), עשיר (שתי חילות, שתי דירות כסא ריס, מכונת אמריקאית חדשה, כמה מכוניות לפי לירות בבנק), יפהתואר, היו לו כל הסיבות להיות מרוצה. אולם בארון סקסיון דירור דהבריא לא היה מרוצה. הוא ראה את האיום הסובייטי באירופה, האמין כי צרפת אבודה, הוא רצה להגר מהר למקום מבטחים. אולם לפני כן רצה להכפיל את הונו. הוא ביקש הודמנות.

ההודמנות היתה מיוחדת במינה. "זהירות! לא לפתוח!" מה? מזהב? אוראניום? המתכת היקרה, המסר כנה, המשמשת לייצור פצצת-האטום. בלחש סיפר לו איש-שיחו את הסוד הכמוס: כמות גדולה של מתכת זו נמצאת בגרמניה, הבר לשם הצרפתית מבקשת להעבירה לספרד, המבצר האחרון של האנטי-קומוניזם באירופה. אולם המרלמנט הצרפתי המושחת לא אישר להשקעת הון פרטית, לאדם נאמן שיוציא את הכסף ויקבל רווח עצום — בקיצור, לבארון דירור.

הבארון הצעיר נרעד. כאן ניתנה לו לא רק האפשרות להרחיב את תוך זמן קצר, אלא גם לשרת את מולדתו, להציל את תרבות המערב מידי פראי אסיה האדומים. הוא הסכים להתלהבות.

אולם אלכסנדר קצין המשטרה-החשאית האהוד, ראה תקלה. היה צורך לקבל את אישורו של הקולונל בריטיה, בפאריס. הק בוצה כולה נבנסה למכוניות המהודות של הבארון. שהתה בדרך בחילה המפוארת, אכלה ושתתה כדבעי, המשיכה בדרך לא פריס. החשש היה בלתי-מבוסס. אלוף המשנה המרצין התאהב מיד באציל הצעיר. הלואי והיו לצרפת צעירים נאכנים, רבים כאלה. כך קרה שהבארון הוציא מן הבנק 60 אלף ל"י, ובלילה הביאו שלושה אנשים לחילה שלו ארגז עופרת ענקי, מקושטת בשלט "זהירות! לא לפתוח!" מחסום-דרכים קומוניסטי. כעבור

כשבכיסם פקידה סודית ביותר כתיבה על טופס צבאי, ובמכוניתם הארגו המסוכן. אולם ברגע האחרון ממש קרה משהו. מברקים וחופים של אלוף-המשנה עצרו את הבארון ואת ארגונו. אחד מאנשי הקבוצה בגד, מסר את הסוד לסוכנים הסובייטיים. היה צורך להחזיר את הארגו וזמנית לחילה. כשהגיע בשלום הביתה, הסתיר את הארגו במרתף, הרגיש כעבור זמן מועט מיחושיו לב — כנראה תוצאת הקרניים המסכנות של המתכת, לביש מעיל אסכסטוס מיוחד קבר את האיצר באדמת הגן.

"אצילי אין חכמות!" עברו כמה חור דשים. הבארון הוציא שוב מאות אלפי לירות כדי להציל כמיות אוראניום נוספות מידי

בארון מקסיון דירור-דה-בריא ואשתו גויה על שפתיים, סוכן של צה"ל, ארגו של עופרת.

"קולונל" קארליקצי ו.מפקח" אלברטו על ספסר הנאשמים אות הלגיון, מ חושי לב ומעיל אסכסטוס.

חדים לגילוי קרניים אטומיות. לא היה בו זכר מלבד חול רטוב וחתיכות עופרת.

שרות למודרת. המשפט הפך לכי סציה. נשכחו משברי הממשלה, השיטות ושאר הצרות של ציפת המסוכסכת. הש פט פנה באדיבות אל הנאשמים בלשין "מפקד", "אדוני הגנרל", "אדוני המפקח" הכסף — למעלה ממיליון ל"י — נעלם לגמרי. הבארון היה כמעט עני, א כי עשיר בזכרונות. ססקיהיו: ארבע שנים בלבד למפקח ול- אלוף-המשנה, שנה וחצי לגנרל. אפשר היה להניח שלאנשים כה עשירים לא תכד הישר, בה, ביחוד נוכח הסיכוי לחיים מא שרים ונחתם אחרי-כן.

הבארון לא השיג לא את אות הלגיון, לא הפקיד של שגריר ולא רווח חומרי. בכל זאת שית את מולדתו: הוא עזר למיליוני צרפתים לשכות את צרות היומיום האפור, לפרוץ בצחוק אדיר וום — דבר חשוב מאוד במציאות העגומה למדי של צרפת.

• מיסדר שהוקעל ידי נפוליאון הראשון כי לכבד בו אנשים בני כל המקצועות ושמרנו תוחמה להאדרת צרפת. חבריו נוס'

הסובייטיים. המערב לספרד התעכב. ואז הופיע הערבי המיתורתי. תחילה הציג את עצמו כקצין-רכש של צה"ל, אולם בהמשך השיחה גילה את ה אמת. הוא היה סימן סובייטי, ביקש לרכוש את המתכת, הציע סכום של כמה מיליונים. אולם הבארון הוכיח שהוא נאמן להשקפותיו. אף שהיה מעוניין בכסף, סירב בהחלט. עוד באותו לילה הופיע בביתו אלוף-המשנה הרציני וקצין הבולשת, חקרו אותו ארוכות. אחד לקחו אותו במכונית לחוף עזוב, ביק שוהו לזהות גחיה, היתה זאת גופתו של הערבי: מגואל בד, בגדי נקובים מכדור רים. "אצילי אין חכמות!" אמר הקצין.

הבארון הסכים שאין דרך אחרת. חול וחתיכות עופרת. כעבור כמה חודשים נוספים החל הבארון להיות בלתי סבלני. כספו אול, הוא מכר חלק מרכושו, לא נראה סוף לפרשה שהחלה לפני שלוש שנים. כדי להרגיעו הוועק לפאריס. אלוף המשנה גילה לו כי מפקדו, הגנרל, מוכן להכיר אותו.

דמותו של הגנרל, עטוף במדים גהדרים ובאותיות-הצטיינות למכירה, השיבה את אמינו של האציל. כן, אמר הגנרל, עבודתו של האציל היא חשובה מאד. אולם

המכיר אתה את עצמך?

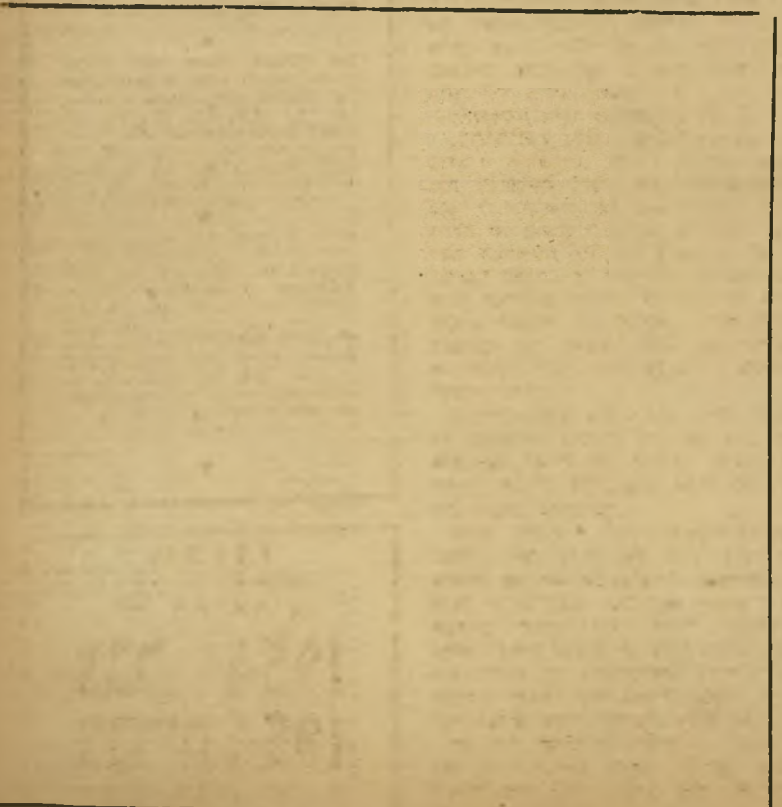
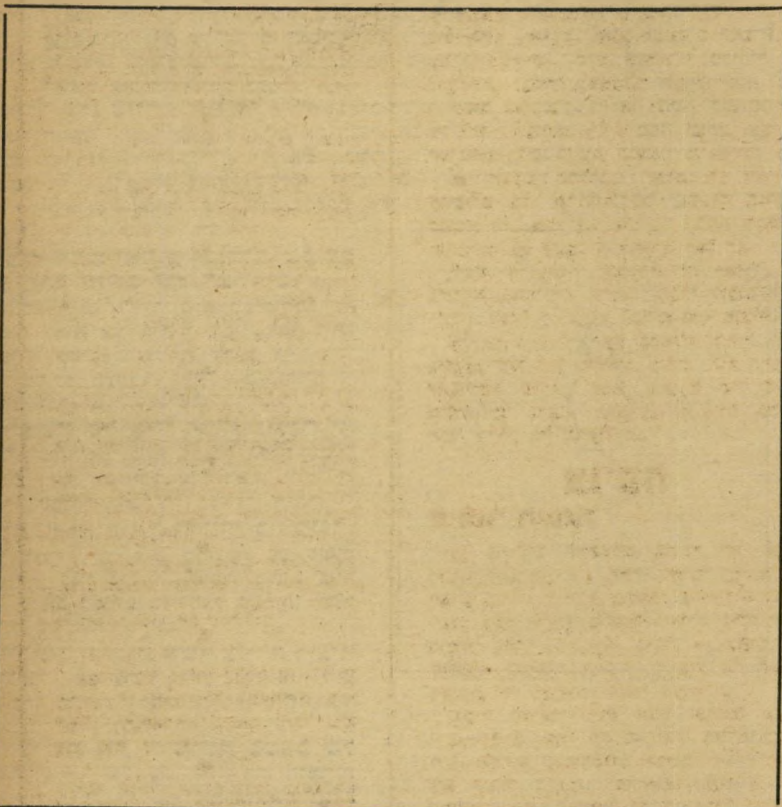
עצור אל תהפוך את הרפוא

החילה ציר במסגרת הריקה שלמטה דמות אנושית.

ואחר כך הוסף במסגרת שמתחתיה דמות אנושית

שניה. מהמין השני רק אחרי שסיימת

את שני הציורים האלה. הפוך וקרא.

אנשים ספרו ט

כדורגל

מדורים עשירים: סקרים

המאבק בתחתית הליגה הראשונה הגיע השבוע לשיא שעדיין לא הושג בארץ. לאחר הרעש שעורר משחק מכבי פתח-תקוה — מכבי חיפה, בו זכתה הקבוצה החיפאית בשתי נקודות מבווימות (העולם הזה 845). הראה הסימסוגרף על רעש חדש בחיפה. אלוף הארץ, מכבי תל-אביב, נסע השבוע להתמודד עם מכבי חיפה. אלפי זוגות אודי ניים ציפו לתוצאות הקרב והיה ברור כי האלוף יהיה מוכרח לנצח במשחק. דעת הרוב קהל היתה כה מושפעת מהפרסומת הרוע-שת שעשו עתוני הפועל, עד כי היה נדמה שאיש לא יאמין יותר להצלחה חיפאית. אך הידיעה שבאה מהצפון היתה בכל זאת לוהטת: מכבי תל-אביב — מכבי חיפה 0:0. זה היה מספיק. איש לא התעניין עוד בעצם המשחק. קבעו כל אלה שהיו רוצים בירידת החיפאים לליגה ב'. «עוד משחק מבוים».

למעשה, היה לצופה קשה להבחין בביים. עשרות בעיטות ננעצו בקורת השער החיפאי, מחצית מהן היו מסוגלות להיכנס. אולם היו אלה רק עובדות סרק. לא היה כבר ערך לנצחונות של חיפה, בסיבוב הראשון, על הפועל פתח תקוה ותל-אביב. רובו של הקהל היה משוכנע שמכבי חיפה, כל אימת שהתמודד עם קבוצות מכביות, יקבל מראש מתנות סקרים בעלות ערך של שתי נקודות.

כדורגל מסובך

שתי נקודות מבדילות עדיין בין הפועל רחובות (40) בית-ר ירושלים (38) בהתמודדות המרתקת על הבכורה בליגה השנייה, ד"ר. המשחק המכריע, שיערך בשבוע הבא בירושלים, בין שתי הקבוצות, יקבע מי יעלה לליגה הראשונה. אולם לא יהיה זה הקרב היחיד. לבית-ר יחס שערים רע מזה של הפועל. כדי לזכות בתואר יהיה עליו לנצח את יריבו בהפרש של שלושה שערים. היתה, לכן, חשיבות רבה לתוצאה של מערכה אחרת, שונה לחלוטין מבטיחות בכדור: סביב שולחן ירוק, במשרדי ההתאחדות בתל-אביב, ידונו השבוע שושה, עורכין נבחרים בערעורו של בית-ר על משחק שנוצח בו ברעננה, בסיבוב הראשון. נציגי בית-ר הביאו מסמכים שהראו כי אחד השחקנים, צבי שמידט, שיכלל ברשימת הפועל ורעננה, היה אותה שעה בחוץ לארץ. מישורו אחר, כנראה, השתמש בכרטיס הליגה שלו.

טענו אנשי רעננה: שמידט בארץ. לסקי כוך בא מפנה: בית הדין פסק שעל שמידט להביא עמו השבוע את דרכונו בו נמצאות כל החתומות הדרושות להוכחה. **קריאות בזו זרים** יומיים לפני פסק הדין, היה עוד לבית-ר יום קשה אחרון. השבת ניצח לקול רעשנים ופעמונים את הכוח תל-אביב החזקה (0:2). עשרות מיריות ומכוניות משא הביאו מאות רבות של אוהדים נלהבים שקיבלו את היריבים והמארחים בקריאות בוז, יצאו ממש מעצתם, משמחה, כאשר קבוצתם ניצחה. בסיום הגייסו למצבים זרי פרחים, שהוכנו מראש, הבי טיחו להכין זרים גדולים יותר אם הכל יסתדר, השבוע, בכי טוב.

הצגות

לנו ורול, חוספת אנומית

כמאה גברים, לא חברי תנועת השמאל, מילאו השבוע את מועדון מפלגתו של משה סנה בתל-אביב, דחפו ודחקו איש את רעהו כדי לתפוס מקום יחיד במחיר 220 פרסות. לא היתה זו אסיפה המונית או הרשמת חברים חדשים. בחלל נשמעו שמות אחרים לגמרי מסטלין ומלנקוב, שאת מקומם נטלו פרנץ פושקאש וסטגלי מתיס.

היה זה חג לגבי המועדון המתפתי. הצגת הכרס ההונגרי, המתאר את מהלכו של משחק הכדורגל הגדול בכל הזמנים בין הונגריה לאנגליה (3:6) הלהיב את הקהל לאו דוקא משום שהונגריה ניצחה, אלא ביחוד משום שהיה זה משחק כדורגל נהדר בעל שלל שערים וכמות גדושה של להטים. אך הציפייה לסרט לא היתה מן הקלות. גבר צנום וממושקף ברך את הקהל בשם תנועת, ניצל את המאורע להצגת סרט תעמולתי מצוייר על הפצצה האטומית האיימפריליסטית, הבין אותו כנראה רק הוא. מאחר שהיה היחיד שמחא כף בסימומו, אולם הקהל היה נימיסי, הסתפק בכדורגל.

קנת חיכים

פרופסור (למתמטיקה) **אברהם הלוי פרנקל** גילה השבוע עובדה העלולה להביא במבוכה את ההאחיות: הראשון לפסח של השנה יצטיין בתכונה יוצאת מגדר הרגיל — באותו יום יחול גם הראשון לפסחא הנוצרי, בניגוד להחלטת קונסיליום (מועצת) ראשי הכנסייה הנוצרית, שקבעה בשנת 325 כי הראשון לפסחא לא יחול מעולם באי דפסח העברי.

לא פחת במבוכה נמצא שרהחוף של ארצות-הברית, **ג'ון פוסטר דאלס**, שגאומיו הארוכים של שרהחוף הסובייטי בוועידת ברלין (ראה מכל העולם) הלאו אותו, הביאוהו להעיר: «אני יכול להישאר עד משך זמן בלתי-מובל תחת רוסים של רעיונות חושי, אולם קשה לי מאד שלא לזמנם למשמע הפזמון הנושן המנוגן שוב ושוב ושוב».

הרגיש באורך נאימיו גם שרהחוף הסובייטי עצמו, **וויאצ'סלב מזורוב**, שהצטדק: «דומני שכבר עברתי למעלה מן המידה את גורמת היצור שלי, כמו שאומרים אצלנו במוסקבה». אחד מחסידי מולוטוב בישראל, חיכ מפ"ם **מרדכי בנטוב**, איש משמירה-עמק המ"ש ששקף וגווו השפם, קונן באסיפת-עם תל-אביבית על אי-כניסת מפלגתו לקואליציה. «היינו יושבים עתה בממשלה», אמר, «איל-מלא זרק אותנו בן-גוריון בגסות». חיכ מפ"ם אחר, **יצחק בן-אהרן**, איש גבעתיים ואחדות העבודה, האשים יותר את מפלגתו, פחות את מפא"י, קבע: «הרי גשחנו היא של מנוצחים».

הערצת נשים

טרם נודע מה יהיה נושא הכרך השלישי של המחקר המיני המקיף (הצריך לכלול, לפי התוכנית, 8 כרכים), פרי-עבודתו של **ד"ר אלפרד קינסי**, ששני כרכיו ה"ראשונים" חוללו סערה לא רק בעולם המדע, אולם רמז לכך כבר נמסר עלידי ה"דיר (לביולוגיה) שהודיע בשבוע שעבר כי חוקריו מראיינים עתה כמה מאות ילדי דים מגיל חמש ומטה.

פחות נלהב לחקירות היה ראשה הפעיל של עיריית חיפה, **אבא חושי**, שהודה כי בשל גילויי השערוריות התכופים בעיריות שונות, הוא חושש מיר בוקר לפתוח את העתון, למצוא בו פרטים על שערוריות בעירייתו, נרגע רק אחרי שהסביר לו אחד ה"שומעים": «יש תור!»

בשורת מלכות-היופי הישראלית, שכולן פרט לאורה ורד, נישאו בפעם הראשונה או השנייה זמן לא-ארוך אחר בחירתן, הגיע עתה תורה של **חבצלת ררור**, שהודיעה על אירוסיה לפרדי וייס, תושב חיפה. נושא נוסף להערצת הנשים משמשת עירכת מדור הרכילות של ידיעות אחדונות, **מירה** (על גברים ונשים) **אברך**. מוקד ה"הערצה" תלבושת חורף חדשה, בה מותאמת מנבעת-נשים ועירה ושחורה למסרית-נשים שחורה ומעיל צמר אדום, אותה הביאה הכתבת כי לארנק-ענק אדום, אותה הביאה הכתבת כי שובה מבקורה באוסטריה.

באותו שבוע בו נדון אורח ישראלי למא"ס שנה אחת על שהדביק על מעטפה בול משומש, פגע המול הרע גם ב**ארתור ראנק**, יצן הכרטיס הבריטי הגדול, הבנק אוף אינגלנד איים להגיש נגדו משפט על שהשתמש במודעה לאחד משרטיו בשטר עצום של 100 מיליון ל"ש (שאינו קיים כלל), בניגוד לחוק האוסר על אזרחים לח"קת שטר-כסף (כדי למנוע זיופים).

הצלחת שחקנים

בעקבות הצלחתו של הכרס אמריקאי ב"פאריס, החליט המשורר **יעקב (נגן עוגב) אורלנדו**, בהיר השער ודק-הגורה, לכתוב לתוכנית הקרובה של לילה-לילה, שתיקרא הילוליה, קטע בשם צבר בפאריס.

הסבר משכנע לאי-הצלחתו נתן גם שחקן הקאמרי **מרדכי בן-זאב**, הגוי, המקריח ובעל הקול הדורמני, שאמר לכתב הנישנן ג'ואיש פוסט, עתון יהודי-אמריקאי, כי בש"בועות הראשונים להופעותיו בקריין בא-צות-הברית היו עבורו אכזבה מרה, מאחר שהקי"ה לא קיבל את פניו כראוי, הסיבה לכך נתבררה לו מאוחר יותר: לדעתו, הציפו את ארצות-הברית אמנים ישראלים ממדרגה שנייה ושלישית, עוררו אדישות בקהל ה"הודי אטילו לגבי אמנים גדולים כבן-זאב».

• ההתנהגות המינית של הגבר וההתנהגות המינית של האשה.

המכיר אתה את עצמך?

בכל פעם שאדם מצייר דמות אנושית (כפי שעשית זה עתה, אם מלאת אחרי ההוראות שבספר הקודם) הריהו נותן לנו מפתח לפענוח אפיו ופתרון בעיותיו האינטימיות.

כיום מקובל מבחן הציור בכל בתי-החולים, בתי-המרפא לחולי-רוח ומשרדי הפסיכולוגים באמריקה. ממצאות המבחן, ד"ר קארן מאחובר פסיכולוגית ראשית בבית החולים קינגס קאונטי, ברוקלין, מצאה קשר ישיר בין ציורי דמויות אנושיות לאופיו, פחדיו וצרכיו של המצייר. מסקנותיה אלו, שפורסמו בשבועון האמריקאי הנודע קוליירס, מבוססות על עשרים שנות מחקר רפואי והשוואת אלפי ציורים עם תוצאות מבחנים פסיכיים דוגניים אחרים.

ד"ר מאחובר מציינת כי מבחן הציור הנו רק אחד האמצעים המסייעים לפסיכולוגים לחקור את האופי האנושי. רק פסיכולוג מומחה מסוגל לנתח את הציור לפרטי פרטיו, לפענח את משמעותו.

סקור, איפוא, את ציוריך והשווה אותם עם רשימת הפרטים המעניינים את הפסיכולוגים. אם יתברר שהפרטים הללו מתאימים לציוריך, אז לך להגיע למסקנה שאינך נורמלי. לכן האנשים הנורמליים יש בעיות והאנשים העיקר הוא כיצד לפתור את הבעיות ולסדק את הדאגות.

האדם מצייר את הראש תחילה, היות והראש הנו חלק הגוף החשוב ביותר. ציור מדויק של תווי הפנים פירושו יעילות מרובה ביחסים חברתיים. בני אדם עצבניים או מסוגלים מציירים תווי פנים פרימיטיביים. אדם אשר אינו מצייר כל תווי פנים, מלא זעם על העולם כולו. ראש גדול מצייר שהמצייר מבכר את שכלו על פני גופו.

מהי הכתת הפנים של הדמויות? ? עוצבה, מפוחה, נועמת, עליונה, טפופה? הבעת פני הדמויות כשקפת את מצב-רוחו המצייר בשעת הציור.

איזה פה ציירת? ? הפה הנו מקור ראשוני של סיפוקו. בני אדם הסובלים מרעב רגשי, מדגישים אותו ביותר. אנשים אלוהוליים, פרימיטיביים, או סובלי דכאון, עשויים למהוק את הפה או לוחך עליו לחלוטין. פה פתוח לרוחה מצייר על רעב רגשי וחוסר בגרות. אדם קטן מצייר את הפה בקוים אכזריים ואלימים. הפה החייכני, הדומה לפיו של ילד, מצייר על טיב לב מעושה.

האם עיני הדמויות גדולות או קטנות? ? ציירים בעלי עיניים גדולות מעידים שהצייר כעורב בחברה. העיניים הקטנות מציירות על ידי בני אדם מבוגרים המתעניינים אך ורק בעצמם.

כיצד בנויות הזרועות וכפות הידיים של הדמויות? ? ד"ר מאחובר מציינת כי הידיים משמשות אותנו במגע היומיומי עם עצמנו וזולתנו. אם זרועות הדמויות יות פשוטות לפים, אות הוא כי המצייר אופטימיסט. זרועות צמודות אל הגוף מעידות על חוסר אופטיות. זרועות התלוות ברפיון מעידות על הסוס, העומת כמות היוזים בכיסי הדמות. או מאי חורי גבה, מציינת שהמצייר הפעיל את ידיו שאי כיואת וסובל מרגשות אשמה.

הציירת אצבעות על כפות הידיים? ? לאצבעות חשיבות מרובה בחיינו היומיומיים — ובציורנו. בני אדם מבוגרים נוהגים להשמיט את האצבעות מציוריהם, היות והם מנסים לכבוש את השוקתם הילדית למושחצים חפצים שונים ולהשחיתם. ציור אצבעות ללא כפות ידיים מעיד על תאקפנות ולוחות.

אצבעות קצרות ומעוגלות נראו לעתים קרובות בציורי ילדים. אצבעות מארכות מעידות על אישיות תקיפה ופעילה. אגרוף קמוץ מסמל את הכעס. בני אדם השואפים ללהבות מן ההל כל יכולתם, מציירים ל"עמים קרובות יותר מחמש אצבעות.

כיצד ציירת את הרגליים? ? הרגלים הגם האיברים המושמטים יותר מכל בציורים. מאחר שהרגלים נותנות לגוף את שווי המשקל, יש להן קשר ישיר עם הכסחון היעצמי. התבונן בציוריך. היכולות הרגליים לשאת את הגוף? ההוספת מתחתיהן קו קר קן כדי לייצבן? הפגנות הרגליים לכיוונים שונים? אם כן, חסר לכך כושר החלטה. הן קר ורגליים רופפות ודקות? בני אדם המציירים רגלים כאלו הנו בדרך כלל זקנים.

כיצד ציירת את הגוף? ? בדרך כלל מסמלים קווי גוף רכים ומעוגלים אופי נשוי. קוים אמיים וזוויתיים מסמלים אופי גברי. **אם הלכשת את הדמות, כיצד עשית זאת?** ? אדם המתרברב בגופו מצייר דמות ערומה. אדם המתרברב בלבושו, מצייר דמות המכוסה בלבוש. ילדים מתחילים לצייר דמויות מיוחדות. ילדים מתחילים לצייר כלל בציור כפתורים וכיסים, קרוב לחדאי שאין הוא אהוב על אמו.

ההוספת חפצים כלשהם על ציוריך? ? אינך, מקל, אקדח, מקטרת? לכל חפץ והפץ שנוסף על הציור יש משמעות מיוחדת: אתה שאף לחפצים אלה או סבור שהם מקינים לך דמות חשיבות מיוחדת במיוחד.

אל תבחן רק את עצמך, העמד במבחן זה גם את קרוביך וידידיך, הדבר יעזור לך לעמוד על אופיים וההשקפה מכך את המסקנות.

עד עשר מציבים את הציורים בתחתית המסגרת. אבל אצל מבוגרים מניד דבר זה על דכאון. רק בני אדם מועטים מציבים את הדמויות בצד הימני. אלה שעושים זאת מנסים לפצות את עצמם על ליקוי כלשהו. **מהו גודל הדמויות שציירת?** ? דמויות קטנות מצוירות, בדרך כלל, על ידי אנשים מדוכאים או מלאי פחד. דמויות גדולות מציירות על ידי בני אדם נמרצים ותקיפים — או בני-אדם המנסים לפצות את עצמם על רגשי נחיתות. אם הדמות מציירת בכרופל, אות הוא שהמצייר מנסה להתחזק מפני בעיות מסוימות. נערים נוהגים לצייר את הפנים בכרופל ואת הגוף כשהוא מוסה קדימה. הם משתוקקים להפגין את מבנה גופם, אבל אין ברצונם לעמוד פנים אל פנים עם המבוגרים. נערות כמעט ואינן מציירות פרופיל: הן זקוקות לתשומת לב יותר מכל.

איזה חלק של הדמות תחילה? ? רוב בני

כיצד הגבת כאשר נתבקשת לצייר דמות אנושית? ? אם הבקשה לצייר דמות אנושית מביאה אותך במבוכה, אות הוא שאתה חושש לחשוף את אופיך לפני עצמך ולפני אחרים.

השאלת את עצמך: "האם עדי לצייר דמויות ערומות או לבושות?" ? רוב בני האדם מציירים דמויות לבושות. אדם המצייר דמויות ערומות מתעניין במידה כלתו רגילה בצדו, הפיסיים של החיים. הפסיכולוגים גילו כי כל השואלים שאלה זאת במפורש, תוך מבוכה-מה, משתוקקים בסתר לחשוף את מעורמיהם ברבים.

איזה מין ציירת תחילה? ? רוב הנשים מציירות את האשה תחילה. רוב הגברים מציירים את הגבר. אם חוק זה מופר, הרי זה בדרך כלל על-ידי אשה משכילה. הסיבה: האשה בעלת ההשכלה מקנאה בשלטון הגבר. גבר המצייר את דמות האשה תחילה, אינו יודע בכסחון איזה מין שלט בחייו.

מהי ההשוואה בין גורלם, מקומם על הרף וחנינם של הציורים? ? בדרך כלל מצייר גבר ילדותי בלתי מפותח מבחינה מינית, דמות גבר היננת ודמות אשה דוחה וגברית. נשים המאמינות שמינן צריך לשלוט בעולם, מציירות דמות אשה גדולה ודמות גבר קטנה וחלושה.

ראשה של איזו דמות גדולה יותר? ? מינה של הדמות בעלת הראש הגדול יותר, נחשב בעיניכם למן הנכון יותר, ובעל הסמכות החברתית הגדולה ביותר. **עם מי זהית את הדמות בת מינה?** ? עם עצמך? עם אדם ממוצע? עם טיפוס מסויים, כגון רקדנית, שוטר, מלח? ציור של טיפוס מסויים מעיד על תשוקתך להזדהות עם אותו טיפוס.

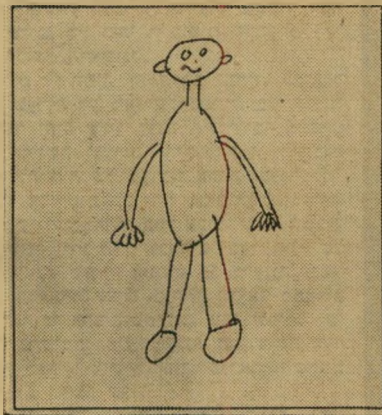
הדמות הדמות אשר ציירת לציור אנושי? ? אם ציורך פרימיטיבי, אות הוא כי אתה משתוקק להתחזק מפני תשוקותיך הפיסיים, או לדכאן.

הציירת את הדמויות במצב של תנועה או של מנוחה? ? רוב הדמויות המציירות על ידי מבוגרים נמצאות במצב של מנוחה. נערים מציירים, בדרך כלל, דמויות נעות. היות והם חולמים על הרפתקאות ומבצעים נועזים. הדמויות המציירות על ידי נערות, דוממות, לחלוטין, מסמלות את תשוקתן לוותר והערצה.

האם קווי הדמויות שציירת עבים או קליניים, רצופים או מקוטעים? ? קוים עבים מדי מוכיחים שהמצייר חפץ להציב מחיצה בינו לבין סביבתו. הקוים הדקים והקליניים מצויים ביותר בציורי ביישנים המתעניינים בפעילות רוחנית יותר מאשר בפעילות פיזית. הקו הרצוף הנו, בדך כלל מעשה ידי אדם בעל בטחון עצמי. הקו המקוטע מעיד כי המצייר הנו אדם חסר בטחון ורגיש ביותר.

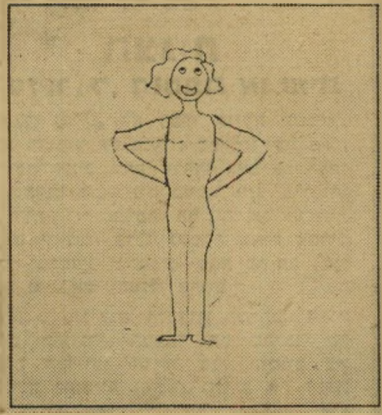
האם קבל חלק מסויים של הדמות טיפול שונה מזה של שאר החלקים? ? הש משקיות או חיווקי קוים באחד מאברי הדמות? הפסיכולוג עשוי להסיק מזה שאותו אבר מעורר דאגה במצייר. אברי גוף שונים קשורים עם שטחי חיים שונים. הראש קשור עם החיים האינטלקטואליים, הזרועות וכפות הידיים קשורות עם החיים החברתיים, חיי הציירה. אברי המין קשורים, כמובן, עם חיי המין.

מה מקומה של הדמות בת מינה במסגרת? ? השטח בתוך המסגרת מסמל את סביבתו של המצייר. מצב הדמות במסגרת מראה את מקומו בחברה. חולה שגועך גדול, שהיה נתון לטיפול של ד"ר מאחובר, צייר פעם דמות שמאלה דף שלם, ממלר להשאיר מקום לזרועות ורגליים. ההצבת את הדמות בקצה השמאלי של המסגרת? אם כן, הגן ביישן וחסר בטחון עצמי. בני אדם בעלי כושר הסתגלות מצבים את הדמות מ"שמאל למרכז המסגרת. יל: בני טבע

דמות זאת צוירה על ידי אשת קאריורה נשואה, כבת 40, הוציאה מפי ד"ר מאחובר את הערה הבאה: "הרגליים הארוכות והי רשם של הילוך תקיף, מעידים על הערכה עצמית ושאפה לשלוט על בני אדם. הציור המכיל מספר רב של חללים ריקים מעיד על דיכוי רגשות שונים. הדגשת הצוואר המפריד את הראש מן הגוף מסמלת מוסר קשוח ושמרני. קרוב לחדאי שהמציירת הנה עובדת טובה, בעלת גישה ישירה ומעשית. אפשר להסיק זאת מן העובדה שהיא השלימה את כל חלקי הציור."

ציור זה צויר על ידי איש עסקים נשוי, בן 30, הוערך על ידי ד"ר מאחובר כדלגלג. "הפרטים הגראפיים המעודנים של הציור משקפים אינטליגנציה גבוהה. אבל השלימות נקנית במחיר של קשיחות ומתיחות. השי איפה לשלימות הנה מטוכנת ביותר בשנה שהחיים שוטפים ומשתנים. אדם זה עלול לצאת מגדרו אם יתקל באהבה וחמימות. המתניים הרחבות והכתפיים האמיצות של דמות האשה מעידים על קנאה בנשים. שימו לב לקו הקרקע המצויר בקפדנות. קו זה מופיע, כרגיל אצל בני משפחות הרוסיות.

ציור זה צויר על ידי רווקה, בת 30, פקידה גבוהה בחברה מסחרית. ד"ר מאחובר אומר: "הדמות הנה בעלת תוים גבריים מובהקים. העובדה שהרגליים פונות לכיוון ניס שונים מעידה שהמציירת מתלבטת בין התשוקה לאהבה לבין הפחד מפניה. הציור שוקה לאהבה מובעת גם על ידי הפה הפעור לרוחה."

דמות זו צוירה על ידי מהנדס, נשוי, בן 25. הוא צייר דמות קטנה והציבה בפניה השמאלית, מלמעלה. מסקנתה של ד"ר מאחובר היא: "יש כאן ציורף מיוחד במינו של ממדים קטנים, פעילות מרץ, תקיפות. הבלבול המלבושים והרגשת הכובע, באים לפצותנו על זעירות הדמות עצמה. הזרוע אמיצה האיש הוא בעל אופי אלים."

דמדומים בידושלים

מאת אורי היסרי

בימי מלחמה, לילדים באהלי הצבא. להחזיר אותו, למסור אותו, לרשות אורחית. רשות אורחית. קולונל? אבל זו אינה קיימת. כל הממשל הוא צבאי. אף כך, לקהילה היהודית, למסדותיהם המוסמכים, אבל, קולונל! אלה עניינים מרורים, כאיוב! ושנית... למסור ליהודים חכשים יקר כזה, שמעולם לא חלמו עליו? ההסתכלות בו מקרוב? צעצוע כזה, אבן יקרה כזה, ליהודים?

והקולונל מסתכל בו מקרוב, המ... כן. הוא מודה. הילד פנטסטי. ראוי שיטפלו בו, שיחזיקו בו. הקולונל כמעט שאמר: "שאהבהו!" הוא מביא לפניו איפוא את אנדריו הסרגנט וארצ'י הקופרל, שני המטורפים, ואנדריו טוען: "יש גידולים, ששז להם קמיע, חמור, חוכי, קוף, מי יודע מה. מדוע לא יתנו לנו שלמה לקמיע?" הארגומנט, לעזאזל, אינו מחוסר טעם. הקולונל אינו אומר "כן", אבל גם "לא" אינו אומר. מחר יחליף גם הוא מלים מספר עם היהודים הקטן, שכבר יודע לומר "יס סארי", ומחרתים כבר יחזיק אליו, יחליק לו על ראשו. חייט הגדוד תופר לסלומון חליפה מיוחדת, לפי מדותיו, חליפת פרש, ומן הסגולות מתקנים לו מנפים חולמות. הוא מתאמן ברכיבה... הוא יושב על הסוס כאילו נולד עליו, צמוד לאיפך, ולאחר כמה חדשים, כשהגדוד יזוז צפונה ויכבוש ערים, ירכב סלומון על סוסו בעקבות סוסו של קפטן הפלוגה, בטיולי בוקר, בחוצות הערים הכבושות.

והזמן עובר. הגדוד, על אהלו ותותחיו, על סוסיו וציודו, זו צפונה, תמיד צפונה. משלהי 1917 ועד לספטמבר 1918 מתמשכת הפרשה. והחל הצעיר ביותר של הגדוד עולה וכו' בש, עם הבריגדה, את ירושת הקיסרות העות'מנית. מפעם לפעם יוצא הקולונל מכליו. "עד מתי תמשך המהמלה הזו?" ואז מביאים לפניו אנדריו וארצ'י את סלומון והקולונל שוב מתפייס. "טוב", הוא אומר במבואות חיפה, "יוסיף הילד עלול עמנו." בנתיים, במערכה על הגליל, מתרסק ראשו של הקופרל ארצ'י והוא משיב את נשמתו. סלומון בוכה ואנדריו מנחמו ומחבקו בורועותיו.

וגם המלחמה מגיעה לקצה. הצבא מתפרק. הדבר חל בבירות. ספינות המלחמה כבר עוגנות בנמל. האנגלים יחזרו הביתה. סלומון הקטן ממך בכבי. מאז 21 בדצמבר היה מאושר... ואנדריו מלטף את שרשרתו: "לא אעזוב, פעוטי!" והוא שוטח לפניו הקולונל את תחיתו: "ירשה לו לקחת את הנער לאנגליה. אבל הפעם הקולונל תתקן. יש חוקים, ואין לעקוף אותם. כאן, בגדוד, הייתי אני הקובע. אבל מחוץ לגדוד זוהי שאלה אחרת. כיצד יוכנס הנער למולדת? בתור שבו? בתור שלל מלחמה? בתור מה? צריך למצוא משהו! "לא סרג'נט. שמע בעצתי, אתה חשוב למשפחתך..."

— אין לי, סר.

— צר לי, אבל... הכניס את הילד לבית ספר. למד, ישכיל. אחר כך נראה... אם היה זה הגורל, הוא יחזור שנית, הגורל. זו דרכו, לחזור.

וסלומון נפרד מהיילדים, מהקצינים, מהסוסים, מהאחלים, מהדגלים, מהקולונל ומהסרג'נט אנדריו מקלין. הלה בוכה. הוא מחבק את הילד, נושק את עיניו, לוחצו אל לבו ובוכה. "מספיק!" נוף בן הרג'ימנטל סרג'נט מייגר, "מה אתה? חיל, אי אשה?" ומוחה בעצמו דמעה בוית עינו המאובנת. וסלומון נשלח דרומה, חזרה ליפו, ומוכנס שם לבית ספר. אנדריו מקלין, עם צבאות הוד מלכותו, חוזר לאנגליה.

קפטן ארמסטרונג בפסיק לקרוא. הוא אינו מצליח לקבוע, מה, למעשה, שריו על פניו: חיוך, או עצבות. איוה סיפור נפלא! קורות אלה היו גיפנים, אלמלא שמר הסרג'נט הסקוטי מאמנים לילד היהודי, כי יום אחד, לאחר שש עשרה שנה, יקבלו משרדי האינטליג'נס, בצירוף לסיפור המעשה, מכתב משאלה, מגלגואי. סלומון זה, שב-1918 הוכנס לבית ספר ביפו ושכנים הוא כבן 25, מה אירע בו? "אנא" כותב מאקלין "בקשו מתושבי פלשתינה שיעזרו לי למצוא את הילד שנצטרף למחנה ה-21 של הרוכבים והלך יחד אתם ביפו ועד בירות".

קפטן ארמסטרונג מעלעל בתיק הצנום. הנה גם קטע מהעיתון האנגלי בירושלים, בו נדפסה הפניה, אבל, מסתבר, ששום אות חיים, לא מסלומון עצמו, לא מקרוב או ממכר, שלו, לא הגיע. כי התיק מכל מכתב שני, הפעם קצר, והוא משנת 1939, חוזה לפני פרוץ מלחמת העולם, בו כותב הסרג'נט מאקלין: "השיבות לי על מכתב מיום 17.1934, כי ענייני נמצא ביפול. האמנם לא העלתה החקירה דבר עד היום? הגני כבר בן חמשים, והילד הזה הוא קרן האור היחידה בחיי. אני יכול לשכוח אותו. אנא, עשו מאמץ!" זה היה הכל. הושך את רצה מלחמת העולם, ובשטפה את מלחמת העולם שני, חספה יפה, חספה עמה גם את הרפתקת אנדריו וסלומון. שירות האינטליג'נס של הצבא פתח תיקים חדשים, ומסובך, שהיה זה, שטות, אם לא שגועף, לספל בסיפור הסטמיטלי והבלתי יעיל הזה.

קפטן ארמסטרונג סוגר את התיק וזורק, אוטומאטית, אל ערימת התיקים המיועדים להשמדה. הוא חולץ עצמותיו ומפנה, השעה כבר שבע, ובוקר ירושלמי מצוחצח מצוץ במדע לחלון. הקצין פותחו, האויר הן מזכיר לו שהוא רעב. מן החוק משקיף אליו החייל הירוקני של אזור הבסתון הבריטי, המתגונן בפניו הסטוריסטים היהודים הפאנאטיים. הוא מהרהר בסלומון הקטן, ומחייך... "החיים עושים לעתים דרך קפדניתה!" — הוא אומר לעצמו. והוא חוגר את חגורתו, מעביר מסרק בשערו שנתפרע וקורא אל תוך המסדרון. אל עבר הטבח הסודאני: "קפה חם וביצים עם באקון!" פנימי, הוא יגיש אל עזמת התיקים שהועדו להשמדה ומעלה מאצלה את האחרון, אל שוקק במחשבה, ולפתע, כמו בעקבות צו לכאן במי ידיו, הוא, כאילו, שוקל אותו... ובחייכו, מכניס אותו למגרה צדדית.

הוא סועד את פת השחרית שלו בתאבון, במצפון של אדם מאושר. "לשון" — אומרות כל עצמותיו "לשון!"

פגרי אדם וגופות פצועים, ופרכות סוסיהם השועטים מבתי רות איתם תוך כדי הירית המנצחת.

בין אנשי הגדוד ה-21 של חיל הפרשים המתקדמים אותו יום על סוסי הענק, מצוי גם הסרג'נט אנדריו מאקלין, מגלגואי. בתוך עמודי האבק המתאבכים צוהל סוסו ודוהר קיימה, ולפתע... פקעת בשר, חיה נועה, מושלכת על אם הדרך. הסוס, לא יותר מהפרש, אומר להמשיך ולעבור. אך הגוף החי והמפרסר בפצעיו זוקף עינים, והן פקוחות, ממש קרועות, והן זועקות באלם שלהן, מתחננות, כאילו העצב כולו שרוי בתוכן. העינים האלה! ובבחינת הדקה האחרונה, ממש בסרט יצילפו פרסות הבהמה על קדקד הנער, סוחב הסרג'נט במושכותו והסוס מזדקף על רגליו האחריות במצהלות מלחמה, ונעצר.

אנדריו מאקלין יורד מעל הסוס. אשד של קללות עסיסית יורם עתה מתוך הפה הפתוח, שכבר קילל בגאליפולי, על הסוס ובאופאק. אבל הפעם התמונה שונה. עיני הילד חזרו אל מבט למדים. אנדריו כורע על ברכיו, שולח זרוע ולפתע את הגופה הקטנה המכוסה בלויי סחבות, הגונחת ונאצת.

קופרל מארטיז נחפו. האנגלים עמדו לעזוב את הארץ. בימיט האחי רונים היה עליו לפתור את התעלומה הגנוזה בתיק צהוב מיושן: מה קרה לילד שהפרש מקלין מצא אותו ליד פרבריה של יפו לפני שלושים שנה?

דם זב מרגליו, מזרועותיו של הילד. קופרל ארצ'י גורדון, הדוהר אחרי הסרג'נט, נעצר גם הוא. הקופרל אומר: "הוא פצוע!" ולאחר רגע: "הבט, איוה עינים בוערות ונפלאות!" אנדריו שואל: "מה נעשה בו?" וארצ'י משיב: "לכל הרוחות, הטען אותו על הסוס! אחר כך כבר נראה." "זהו רעיון!" — מהרהר הסרג'נט והוא מנענע את הקטן בורר עיתו, מעשה אומנת. הילד חזל מבכות. "הוא לא כה קטן, הוא כבד למדי!" אומר אנדריו ומחייך. ושני הפרשים דוהרים ודולקים אחרי חבריהם שנתרחקו מזה, כשעל אוכפם של הסרג'נט שכוב הילד הפצוע, היתום, כנראה, זה שלל המלחמה המזור של הגדוד ה-21, בדצמבר 1917, בפרבריה של יפו העתיקה.

...

אנדריו יארצ'י ממשיכים לטפל בילד. הוא כבן שמונה, מפספס רגמנית שבורה. בבוקר היתה זו משפחה — משפחה יהודית — אבל שעה שחציל אותו מאקלין, כבר היה זה רק יתום. שמו שלמה, והם קוראים לו סלומון. שם המשפחה הוא כה מסובך, כה גדוש באותיות גרוניות, שהם מוותרים מלכתחילה לסגלו לעצמם. זהותו מנעו, איפוא: סלומון. בקיצור, ותו לא. הילד מחלים מפצעיו. הוא יפה, אבל יפה! ממש מלאך שירד משימי. הוא נעשה פופולרי, תחילה בפ' לונה, ואחר כך בגדוד כולו. הוא מתחיל לפטפט אנגלית. הוא צומח בקומה, לחיי מאדימות, עורו שנוף. בוקר אחד מבחין בו הקולונל. "מה קרה כאן?" מרעים איש הצבא הותיק "הגדוד הפך עכשיו לבית תינוקות?" הקולונל קורא למייגור, המייגור לקפטן, וכך, מלמעלה למטה, עוברת כל ההיראד, כיה הצבאית. הפקודה ברורה: להיפטר מן הילד. אין מקום,

הקצין סילק מפיו את המקסרות וקרב אל החלון. העבודה הזו החלה נמאסת עליו בסופו של דבר. ראש שירות האינטיג'נס בכבודו ובעצמו הטיל עליו את המשימה. "זהו אחריית רבה, בחורית", אמר הקולונל, "אתה פוסק יחיד כאן. על כף המאזנים מוטלת היסטוריה, ואולי יותר מזה: קיסרות... הקיסרות הבריטית".

קפטן ארמסטרונג, ג'והן פאטריק לואיס ארמסטרונג, חיך עכשיו אל הלילה הצונן של אפריל ירושלמי זה, שכאילו ניוש אליו מקרוב, ממש אל און החלון, ופרש לפניו, בסמוך לקיסרות של הקולונל, את נצח האל היחיד. מן המרחק, מעל צריח מסגד גבוה, קרא מאוזן משכיבים למאמינים לבוא לתפילה. הקפטן הכיר יפה את הלילה הנפלאה הזו של האיטלאם, הלילה הספוגה געגועים וביקוש לדבר שאבד ואיננו. אבל הוא הרחיק מעליו כל חולשה שבנפש, וחזר אל הגיב שלו.

...

ערמות תיקים נחו כאן על האיטצבות. מאות תיקים מכל המינים, המדות, ארוכים ועבים ודקים, כשכל תיק נושא ציון מיוחד. היה לכל המטען הזה ריח היסטוריה, או — כהגדרת הקולונל — ריח קיסרות. אבק שלוש שנה ויפתחו של גנרל אלנבי השתרעו כאן עכשיו ללא צניעות, בשנת 1948 זו, ללא תהילה וטעם. שוב לא היה ספק: עולם הקביה ירד במדרון. עילמות שנבנו — הלכו ונחרבו, וצלמי עץ, שרידי אנשים צעירים, היו פזורים רתה בבתי עמלמי מירושלים ועד חיפה, מרמלה ועד נצרת, כשבאור מרחפת שאלה מיוזרה, פותה וצודקת: למי כל זה היה נחוש? ולמה באו כל אלה למות כאן?

במלים אחרות, פחות דרמטיות, היה כאן פירוק המנדט הפלשתינאי. שלוש שנים ואחת שנה אחרי כיבוש ירושלים, יש לצאת אותה. ארמסטרונג חלם פעם להיות משורר, לכתוב רומנים. הוא הסכים, בשעת הדחק, להיכנס לשירות האינטליג'נס של הצבא, אבל הוא לא ראה עצמו מעולם, ובשום אופן, בתפקיד של קברן. וכשקרא לו הקולונל, בצוואת עם עוד תריסר קצינים, והטיל עליהם לבדוק את הארכיונים, לברור מה יש להשמיד לאחר צילום שיועבר לאנגליה ומה להשמיד מיד, הותקף בחילה... ובצירצול בשעתו, רהרה, חציו רצין חציו מלגלג: "לא נכנסתי לשירות הוד מלכותו כדי לחסל את קיסרותו!" ברם פקודה היא פקודה, והוא מילא אחר הפקודה. הוא וחבריו החלו בעבודה לפני ששה שבועות — לוח הקיר הוכיח כדאית שהזמן עומד ב-15 באפריל — ונשאר לפנייהם פחות מחודש ימים. שוב לא היה זה סוד: ב-14 לפאי יורד כאן בפעם האחרונה דגל היוניון ג'ק וכר אלן פילג נמגל חיפה.

התיקים הללו! איוו רשימה ארוכה של פרשות ופרקים. מה לא היה כאן! שמות של ערבים, של יהודים, של אנגלים, קרקעות, בווינים, ירושות, מוזיות, בניות, רצה, פוליטיקה גבוהה ופחות גבוהה, כל זה היה רשום כאן בראשי תיבות על חתימים, את, כן! לצלמים היה עבודה מרובה... ולפתע נדלקו עיני הקפטן. הוא החזיק עכשיו בתיק דקיק שהכיל לא יותר משני מכתבים וכמה גליונות בדפוס מכונת כתיבה. על המעטפה הירוקה היו קבועים שני תארי: כים רחוקים: 1932-1917. ולמטה: "סרג'נט אנדריו מאקלין, גדוד הפרשים ה-21, הבריגדה ה-155 של הדיחיויה ה-52 (לובלנד) והילד היהודי סלומון".

באותו פיו של הקצין רטט משהו. הוא חיך בתוך מדבר הישימון, כאילו ירד עליו אגל טל, "מעניין", אמר, "מזור ומעניין". והוא החל קורא במסמכי התיק.

...

ראשית המעשה בשלהי 1917. לאחר שכבש הגנרל אלנבי את ירושלים, הוציא צו למפקדים לטאטא את התורכים מכל הדרום, כך פותחים תותחתים, בליל ה-20 לדצמבר של אותה שנה, בהרעשת העמדות התורכיות של כאן כאדרה, ובבלילה שלאחריו, ב-21 לדצמבר, צולחת הבריגדה ה-155 של הדיחיויה הסקוטית ה-52, את נהר הירקון על גבי רפסודות וכובשת את עמדות התורכים. עכשיו דוהרים גדווי הפרשים ועוברים על פני תל-אביב, פוסחים ביעף על מאנשייה ומתקדמים אל פרבר עגימי.

קו החזית לא כאן הוא עובר. התורכים נסוגו לכפר סכא, במעלה פתח תקוה, אלא שפה ושם עוד מגלים, כמה קנים בידדים, התנגדות כלשהי. הללו יורם מן המארב, והתנגדות זו, עד כמה שלא תהא רפויה, מאלצת את הבריטים להרעיש את הפרברים בדרך התקדמות, כשפרשיהם דוהרים על

אבל בסרם יפנה לתנומה מרגעת זו, הוא קם וקורא לעבר המשרדים שלאורך המסדרון:
— קופורל מארסין! רוצה אתה, בבקשה, להיכנס?

— מארסין — אמר הקפטן לקופורל המצדיע — יש לי רפירטים טובים עליך. אתה בחר נכון, וריו ובעל ידיעות. אתה שומע ומדבר ערבית, עברית...

— כן, סר.
— היתה לך משיכה מיוחדת, כנראה, לשפות השמיות...
— לא בדיוק, סר. ידיעת שפה נוספת משמעותה תוספת במשכורת.

— אני רואה. מצוין, קופורל. ואמור לי: — אל תהיה גבוך להתערבתי בענייניך הפנימיים — זו אינה סקרנות, זהו צורך — אמור לי: אתה נשוי?

— לא בדיוק, סר. אבל...
— אבל יש לך ידודה...
— זה שש שנים, סר.
— מצוין, קופורל! מתמיד הייתי סבור, שקביעות באהבה הרי זה דבר נאה.

הקופורל חיך חיך דק.
— וידידתך היא יהודיה, יש לי רושם... לא כן?

— כן, סר.
— בסדר גמור. שאלה אחרונה, קופורל: הסקטור שלך הוא הסקטור הערבי?

— הייתי ואמר את ההיפך סר. הסקטור היהודי.
— זאת רציתי לשמוע, קופורל. והיש לך ידידים רבים בין היהודים?

— ידידים, היא מלה שבסיכון בסקטור זה, סר. הייתי אומר...
— קשרים?

— בדיוק, סר.
— ובכן, קופורל, אתה איש. אני אטיל עליך עבודה חשובה. אוה, אל תצא מכליך. את המדליה הצבאית לא תקבל כתמורה. לא, חלילה, לחטוף איזה "אישיות חשובה מאד" שלהם. אתה רק תמצא לי אינפורמציה על מישהו שנעלם ב-1918.

קופורל מרסין חיך:
— טרם נולדתי באותה תקופה.
— כך אני סבור. ואני הייתי בן עשר. אבי חזר מקוט"אלימרה עם "צלב ויקטוריה", כמעט עיור ולבו תלוי על בלימה. אבל זוהי מעשיה אחרת. הפעם הענין שונה. הנה התיק, קופורל. זהו מעשה נפלא, אבל הסיום חסר. עליך לכתבו.

— אה, סר...
— כן, כן, קופורל. הגורל זוהי מכוונה עצומה, אבל גם אותה יש לדחוף, שב, קופורל, יקרא את המסמכים.

כשסיים קופורל מארסין, חצי שעה אחר כך, לקרוא את המסמכים, היו פניו משולהבות והוא חזר ועמד דום והגיד למפקדו:

— מותח, סר, באמת יבטמים מותח!
— ובכן, קופורל, עליך לגלות מה אירע בו, בסלומון זה, שכיום עליו להיות כבן ארבעים. מבין אתה, זהו "מבצע לב", או אם תרצה "מבצע גורל", שאני מבצע, לבדי, ביומתי הפרסית. רוצני, בשווי הבינה, להביא מתנה קטנה לאיתו סקוטי בעל לב מגלוגא, לאיתו אנדריו מאקלין, שבוכות כמותו עוד מצלצלים פעמונים בכנסיות והאדמה מצמיחה גם חטה ופרגים. רוצה אתה לעזור לי?

— בהחלט כן, סר.
...
כשחודש מאי מנה כבר תריסר ימים, נזכר לפתע קפטן ארמסטרונג, שעדיין לא שמע דבר מפי קופורל מרסין על שליחותו. מאז יצא הבחור לחפש את עקבותיו של סלומון, היתה קריאה תלפזנית אחת, אית החיים היחיד שלו. מרסין אמר לו, כי הדרכים משובשות למדי ואת העקבות אין למצא על נקלה. ארמסטרונג הזהיר אותו אז, כי זו אינה

עבודה בקבלנות, וכי הזמן דוחק... במחצית מאי תצא אנגליה לדרך, הבינה, והוא עומד על שלה, להביא את המתנה לגלוגא. עכשיו — קפטן ארמסטרונג לא יכול היה להתעלם מכך — לא נותרו יותר משנים-שלושה ימים עד לתאריך ה-14 במאי 1948, תאריך "צאת האנגלי האחרון מגבולות המנדטאט". האנגלי האחרון הזה לא יתכן שיהיה קפטן ארמסטרונג, או קופורל מרסין, מכיוון שזה יהיה הנציב העליון בכבודו ובעצמו...

ברם, בעודנו מהרהר, ובדלת נפתח הקופורל. הוא הצדיע וברך את קציניו.

— בוקר טוב, קופורל — אמר הקפטן ולא כיסה על עליו צותי — טוב שבאת. כבר החילתי דואג לך.

הקופורל חיך והעלה מכיסו פנקס קטן: "זה לא היה כה נוח, סר".

ולאחר רגע, בהצביעו על הפנקס: "יש לי כאן כל הסיפור".

— מצוין — אמר הקפטן — שב למכונת הכתיבה. הקופורל ישב למכונה. דומה גישש תחילה בין האותיות,

בדרכו אל המלים, ואצבעותיו תופסו על המנענעים בהסתייגות, בלא כטחון. אך לבסוף החזיר לידיו את השליטה על עצמו ודהר על פני האותיות. ברם הקפטן הפסיק אותו בקול שביקש להיות קליל ורגיל:

— למעשה, מוטב שתספר לי, בקיצור, מה עשית. את הרפורט תסיים אחר כך ותצרפו לתיק, במגירה.

הקופורל קם:
— לפקודתך, סר. הנה: סלומון סיים בימו את בית ספר "האחים הישיעיים" הצרפתים, שאליו הוכנס בשנת 1918.

אחר כך מוצאים את עקבותיו בחיסה, בסבריה ובצפת. הוא לומד מלאכה, מתמחה כמכונן, ובשנת 1928, והוא בן עשרי, הוא נישא לו, בסבריה, אשה. האשה תלד לו תאומים, בן ובת. בשנים שאחר כך שורר משבר כלכלי בארץ, וסלוי מון יוצא לאוסטרליה. בראשית, הוא כותב לאשתו. הוא מסתדר שם. הוא מבטיח להעלותה עם הילדים. אחר כך הוא כותב, כי יחזור ארצה. ואחר כך... הוא חדל לכתוב. כך איבדים עקבותיו. איש אינו יכול לומר היום, מה היה בסופו. — וזה הכל, קופורל? — משמיץ הקפטן, מאוכזב מן התוצאות.

— לא בדיוק, סר. זה הכל בענין סלומון. אבל מצאתי את האשה. היא מתגוררת בסבריה. לא זוהי משם. נשארה בדירת האכנים, סר, שבשנת 1928, כשהיתה בת 17, נכנסה אליה עם בעלה, אשה יפה, סר. אמרה לי, כי שוב אינה מאמינה עוד בשוכו. "האם סבורה את שהנו בחיים?" היא הניעה בראשה כלפי מלים כדרך המזרח, והינני, שרק האלוקים הוא היודע. היא הראתה לי תמונה, של הסרגיסט, במדים, מצולם עם סלומון הקטן. התמונה ניצבת עד היום במקום מכובד, על כוונת, במסגרת של כסף. "לבני היקר, לסלומון, מאת אנדריו מאק לינ" רשום עליה בתאריך ספטמבר 1918.

— קופורל, אתה אמרת, שהיו לו ילדים. בן ובת. מה בהם? — אני מגיע, סר. הבת נוספתה עוד בגיל צעיר. הבן...

קופורל מרסין נשתתק.

— הבן? —
— הבן — חזר ואמר קופורל מרסין — נצטרף לטרורים"סים היהודים של הארגון... הוא נתפש, שעה, שחבורה שלהם התקיפה רכבת צבאית. הוא היה בין שלושה שנפלו לידיו... הם הועמדו בפני בית דין צבאי...

קולו של הקופורל נעשה משום מה הססני.

— המשיך, קופורל.
— כן, סר. הם הועמדו בפני בית דין צבאי ונידונו למיתה. פסק הדין הוצא לפועל באביב 1947. הם נתלו במצודת עכו.

אברהם סלומון היה בן תשע עשרה במותו. אמו הראתה לי את תמונתו בגיל העשר שלו... "הבט", אמרה, בהניחה אותה ליד התמונה עליה מצולם האב עם מאקלין והוא אז בן עשר. "הבט! כלום לא שתי טפות מים?" היא צדקה. שתי טפות דם, הייתי אומר.

דקה ארוכה של דממה תקעה את צפרניה הקרות בחוזק הקטן.

— אני מודה לך — אמר הקפטן — עשית עבודה מצוינת, קופורל. אתה יכול לסיים עכשיו את הרפורט.

קופורל מרסין חזר וישב אל המכונה. הקפטן חגר את חגורתו, חבש את כובעו, הוא ניצב עתה, גבו מופנה לקופורל, ליד החלון. מן המרחק הגיעו קולות משתלבים של פעמונים, ודומה היה, שכל כנסיות ירושלים — ירושלים הקדושה — משכו בפעמוניהן בצותא. עשרות, מאות, פעמור ני בדולה וסליחה, הבקיעו עכשיו את האויר, כאילו היה יעידם לכסות בצלצולים על חריקת התליות, שהעמידו בני אדם על אדמתו של האל.

קופורל מרסין קם. "אני סימתי, סר", אמר. והוא הוציא מן המכונה את הרפורט, עבר עליו ובדקו, ניגש אל המגירה וצרפו אל המסמכים.

— רגע, אמר הקפטן, "תן לי את התיק". הוא אחז עכשיו במחצית שלו, לחץ עליו והעלה להבה, ואחר כך, לאט לאט, בכונה שבלב ומדעת, החל מעלה, באש הקטנה, את המסמך כיום, בזה אחר זה, בזה אחר זה. "ואני, שכל כך השתוקקתי להביא לסרגיסט את המתנה..." אמר "אבל, אנדריו מאקלין נולד כדי להמשיך על האדמה הזו את יעודם של שנים עשר השליחים. זה היה אדם שהאמין באלהים. מוטב שנשאיר לו את אשלייותיו". הוא התגבר על משהו מעין מבוכה סנטימנטלית, ואמר, לבסוף, בחוקף:

— קופורל, יש לי, אני מקוה, הן צדק שלך, הן צדק של חייל ושל גבר: הסיפור נשאר קבור בלבבותינו. אם אי פעם, תזמן לגלוגא, היהיה, שלא לשותת לשכרה ולא לפתוח בספורי הרפתקאות נפלאות ורגימות... בדלת הופיע לפסנתס צעיר והצדיע:

— מחר, סר, בחמש בבוקר, אנו עוובים", הוא חיך כלשהי, ובצאתו: "תודה לאל!"

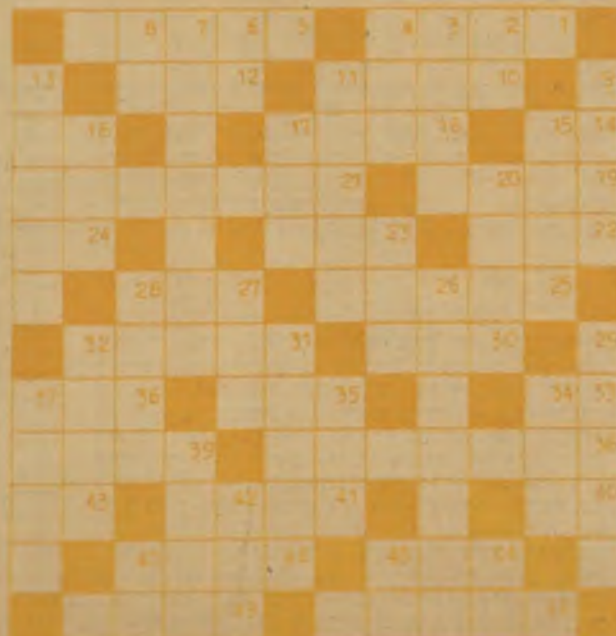
— אני מאחל לך הצלחה ואושר — אמר קפטן ארמסטרונג והישיט ידו לפרידה לקופורל מרסין.

— כן גם לך, סר.

— — — — — והדמומים ירדו על ירושלים.

תשבץ מליכים

מאוזן: 1. תחת השם הזה מלכו שני מל"כים אנגליים במאה ה-20; 5. גדול מלכי שב"דיה נשא גם שם זה; 10. קבוצת צעירים מז'כרון יעקב ששאפה למלכות ישראל; 12. מלך הצאן; 14. תואר שמלכי הולנד יכולים להעניקו; 16. כזה היה הברבור ששלמה אכל; 18. ג'ורג' הששי; 19. מלך ערב; 21. הגדול, בונה פירוסיה; 22. יסחקן הו"ליבודי ששיחק שליש. דרום-אמריקאי המת כתוצאה מגיתוח מוח; 23. המולך בניהגום; 24. מלכות סיאם; 25. פרעה רחץ בנהר זה; 27. משך תקופה זו מלך, לפי האגדה, יהודי בפולין; 30. גדול מלכי ישראל; 31. מלכת איראן; 33. משותף לכוח ולחוח; 35. מושבת כתר בריטי; 36. על ראש המלך; 38. בית המלכות האוסטרי; 39. אחשורוש עשה את המן לכוה; 40. היא קוראת לעצמה מלכת המכוניות; 41. בן גוריון בשלטון; 43. מה שהנרי השמיני ביקש לתת לנשותיו; 44. מרשל שהעטה חרפה על צרפת; 46. בה מולך מלך הנוצרים; 48. גברת לופסקו לקארול; 49. מלך הקתולים, כיום. מאוזן: 2. מאוזן: 14; 3. בירת סעוד, מאוזן:

מלך ערב; 4. הוא אישי לכל מלך; 6. מלך אנגליה הוא מגנה; 7. דוכסות של מי שהיה מלך חיתור על כסו למען אשה; 8. מה שמלך המאפיה עושה בבצקו; 9. משנה לפרעה; 11. בו נשבעו קיסרי רומא; 13. שני ספרי תנ"ך העוסקים בקורות מלכותיות; 15. יו"רשת העצר הדנית, כיום; 17. השליט בעיר פלשתית; 18. בשמו מושחים מלך; 20. אם הוא מתפקד גם חי המלך בסכנה; 23. מסרת רבים ממסעות מלחי אליזבת הרא"שונה; 26. אחרון מלכי איטליה; 27. פאול הוא מלכה; 28. בת מלך ואשת מלך תנכ"י; 29. מלכה פורטוגזית; 31. שושלת רבני הסידים; 32. הגלימה שלכשו קיסרי רומא; 34. עליה מולך גור"אריה יהודה; 35. ממנה גורשו ההאשמים; 37. מלכת סרטים וזהת'גרשה מנסין של ממש; 39. מיורשי אלכסנדר מוקדון; 42. גבול ימי; 44. הפרלמנט לעם, לפני המלך; 45. עיר הכוהנים בה נקם שאול; 47. תואר אצולה אירי. פיתרי תשבץ תנכ"י שזכו בפרסי ספרים: מנחם פירט — חיפה, שדרות או"ם 60. אברהם בכר — פתח תקוה, סוקולוב 8. י. אל"עמי — ראשון לציון, נוה ציון.